

DVOMESEČNIK
LETNIK 76, ŠTEV. 6 (526)
GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

NOVEMBER
DECEMBER
2003

6

Salezijanski Vestnik

Oratorij '03
Nasmeh za srečo vseh

Don Boskov duh med nekdanjimi gojenci

Kaj naj bi prevevalo in kaj prežema srca nas, ki smo krajši ali daljši čas živeli pod salezijansko streho, v skupnosti salezijancev? Po čem lahko člani salezijanske družine ugotovimo, da je v nas salezijanski duh? To smo se dolžni vprašati tudi »zunanji salezijanci in salezijanke«, kot bi rekel don Bosko, torej bivši gojenci/ke, sotrudniki ...

V odgovor na to vprašanje se mi ponujajo vrstice don Boskovega naslednika P. Albera iz l. 1915:

»Bi rad vedel, ali je v tebi duh bl. don Boska? Natančno preveri:

1. ali je tvoj značaj vedno trden in si stalno vesel;
2. je tvoja ljubezen do bližnjega res prisrčna in potrpežljiva;
3. preživljaš vsako uro v pripravljenosti na darovanje.«

Zelo jasne Alberove misli so čudovit načrt za vse življenje, so izziv za vsak nov dan. Vsak izmed nas je izzvan, da v svoje okolje izžareva salezijanskega duha.

DRUŠTVO DON BOSKO

Za oživljanje, ohranjanje in izžarevanje tega duha je bilo 7. 4. 2001 v Škocjanu na Dolenjskem formalno ustanovljeno »Društvo don Boskovih gojencev in gojenk«, kratko: »Društvo don Bosko«.

Leta 2002 smo v imenu društva vrhovnemu predstojniku salezijancev ob njegovi izvolitvi za 9. don Boskovega naslednika poslali čestitko: »V povezanosti s salezijansko družbo in z vami se bomo trudili, da bi don Boskov duh tudi v Sloveniji rodil vedno več sadov.« Iz Rima je nemudoma prišel odgovor. Don Pascual Chávez je zapisal: »Predragi bivši gojenci ..., prisrčno

se vam zahvaljujem za pozdrave in čestitke ... V svetišču v Valdoccu bom Mariji, ki vas je spoznala kot gojence, priporočil, naj sedaj še bolj blagoslavlja vsakega izmed vas – kristjane in zavzete občane, vaše družine in vaše pobude.«

Zavest, da pri svojem prizadevanju nismo sami, nas krepi pri iskanju novih poti, kako bi v Cerкви in družbi salezijansko pričevali za Jezusa Kristusa. Pri druženju s kolegi iz vrst bivših gojencev mi je v močno spodbudo, ko vidim, kako si vsak izmed njih prizadeva doprinesti svoj krščanski in salezijanski pečat: pri kulturnemu delu in v družbeno-političnem delovanju, na področju zdravstva, šolstva in vzgoje, v cerkvenih in karitativnih ustanovah, na področju podjetništva ali pa v zavzemanja za blagor krščanske družine.

VESELJE IN TRDNOST ZNAČAJA

sta za don Albera prva kriterija salezijanskega duha, ki pa izvirata iz globoko verujočega srca, iz srca, ki razlikuje med bistvenim in nebistvenim, med kratkoročnimi cilji in dokončnim ciljem v nebesih. Iz srca, ki iz globokega osebnega prepričanja stavi na najvišjo vrednoto, na Boga, ne pa na človeka. Tak kristjan zna Boga prositi, da mu za-

celi notranje rane, nastale zaradi osebne ali tuje krivde. Adventni čas bo stiskanim bratom in sestram prepeval o Bogu: »Le k njemu hitimo, saj rad nas ima. Zaupno odkrijmo mu rane srca!«

In zakaj nas Bog vodi tudi skozi trpljenje? Salezijanski misijonar Ernest Saksida nam pravi v knjigi *Pustite otroke k meni*: »Bog dopusti, da prehodimo Kalvarijo, da bi mogli razumeti Kalvarijo najbolj ubogih bratov in sester.«

LJUBEZEN JE POTRPEŽLJIVA

V drugi točki nam don Albera pravi, da naj bi bila naša ljubezen do bližnjega res prisrčna in potrpežljiva. Govori o naši salezijanski ljubeznivosti. V vsakem sočloveku naj bi vztrajno in potrpežljivo iskali in tudi našli vsaj iskrico dobrote, ter se potem trudili, da bi se ta iskrica v njem razvnela v mogočen plamen. Nikogar nočemo odpisati – saj se globoko in iskreno zavedamo, da tudi Bog nas ni odpisal, ampak je »prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno!« (Lk). Pri tem se zavedamo, da »ni nič tisti, ki sadi, in nič tisti, ki zaliva, ampak tisti, ki daje rast, Bog«. To perspektivo popolne predanosti Bogu nam odpira tudi Marija s svojim: »Glej, dekla sem Gospodova!«

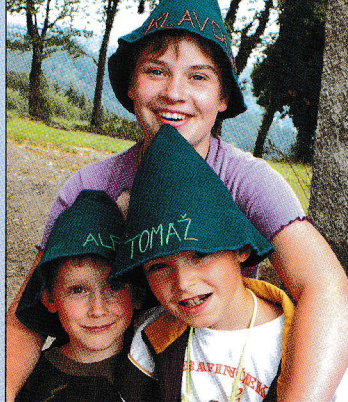

VS

DVOMESEČNIK

6/2003, letnik 76 (štev. 526)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

► VSEBINA

Veržej, Blagoslov delno obnovljenega Marijanišča	4
Ritem duha v Mariboru	5
Dediči sanjača – vrh. predstojnik dr. Pascual Chavez, sdb	9
Pri Mariji je moj drugi dom – Tone Erbida z Rakovika	10
Oratorij '03: Daroval sem nekaj dni, prejel ...	15
Molitev ob sliki: Dajajte in se vam dalo	18
Zakaj prav jaz? – Matevž Bolta iz Mengša	20
Pustite otroke k meni – misijonar g. Ernest Saksida, sdb	22
Spet v Burundiju – misijonar Gusti Horvat, sdb	24
Obvestila – programi Salezijanske mladinske pastorale in drugi	30

SV izhajaj v **56** narodnih izdajah, v **24** jezikih in v **151** državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad **10** milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** - Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajsa Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.3028, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salez. vestnika in druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila oz. prosite poštne uslužbenca, naj tudi sami jasno vpišejo namen: Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. **Račun: 24200 – 9004141717 sklic 00 06.**

PRIPRAVLJENI ZA DAROVANJE

Tretji don Alberov kriterij – ali preživlja vsako uro v pripravljenosti na darovanje – se tesno navezuje na drugega, na potrpežljivo ljubeznivost. Ali sem pripravljen odrekati se svojim kratkovidnim načrtom ter sprejemati Božjo voljo, kakor Kristus, ki je »prevzel podobo služabnika«. Spomin mi uhaja v mladost, ko smo gojenci v salezijanski skupnosti skrbeli za strežbo pri mizah. Neko leto je prišel v skupnost salezijanski duhovnik, ki si ni pustil streči, ampak je hotel streči sam. Kakšen svetel zgled salezijanskega duha darovanja za nas mlade! V sebi je nosil Pavlove besede: »Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne.« Podobno se je zgodilo pred 25 leti Jožetu Marketzu. Kot koroški bogoslovec je zapustil semenišče in v Indiji srečal mater Terezijo. Klečala je v cerkvi, v zadnji vrsti, med več sto sestrami. Srečanje z njo ga je preusmerilo, da je postal goreč duhovnik.

Vesel sem, da smo si v tako oporo tudi bivši salezijanski gojenci in gojenke – tako tisti, ki smo že člani Društva, kot tisti, ki se še odločajo o tem – ter sploh vsi člani salezijanske družine. Tako more don Bosko tudi danes po nas pričati za Jezusa Kristusa.

Stanislav M. Maršič

BLAGOSLOV DELNO OBNOVLJENEGA MARIJANIŠČA

Lani smo slovesno praznovali devetdesetletnico prihoda salezijancev v Veržej. Tedaj je prišlo do odločitve, da se temeljito obnovi južni del poslopja, kuhinja in kleti ter doda prizidek z glavnim vhodom. Gradbeno podjetje PGP iz Ljutomerja je lani jeseni prevzelo obnovitvena dela in jih v glavnem dokončalo do Slomškove nedelje 28. septembra (ki je tudi nedelja farnega zavetnika nadangela Mihaela), ko je nastopil dan blagoslovitve obnovljenega Marijanišča.

Blagoslova in skupnega praznovanja so se v nedeljskem popoldnevu udeležili mnogi prijatelji, dobrotniki, delavci, strokovno vodstvo prenovitvenih del, zastopniki občine z županom na čelu. Prihitali so tudi mnogi salezijanci, pa lepo število molivcev za duhovne poklice in domačini.

Po uvodni pesmi je vse navzoče pozdravil salezijanec Janez Knc, glavni odgovorni za izvedbo gradbenih del, ter se zahvalil vsem, ki so prispevali svoj delež, da je lahko prišlo do skupnega praznovanja. Ravnatelj pomurske salezijanske skupnosti, g. Ivan Türk, je orisal zgodovino zavoda. Župan inž. Drago Legen je izrekel iskrene čestitke, obljubil pomoč in se zahvalil za sodelovanje z občino. Slikar Jože Osterc, av-

tor in darovalec velike slike (5x4m), ki krasi zunanost zavoda, je razložil vsebino slike in jo kot svoj dar izročil salezijancem.

Predstojnik salezijancev, g. Lojze Dobravec, je povzel govore s čestitkami in zahvalami vsem dobrotnikom ter nato Marijanišče blagoslovil. Med govori so ubrano zapeli zbori iz Veržeja: moški, mešani in otroški. Po ogledu prostorov je sledila postrežba z dobrotami, ki so jih pripravile dobre gospodinje. V modernem opremljeni večnamenski dvorani so si gostje lahko ogledali kratko filmsko predstavitev zgodovine Marijanišča in obnovitvenih del (pripravil župnik Mirko Rakovnik). Bog nam je podaril krasno vreme. Za vse prijatelje Marijanišča je bil to res veseli družinski praznik.

Zavedamo se, da nas po obnovi Marijanišča glavno delo šele čaka. Zavod mora dobiti svojo dušo. Želimo, da bi pomagali današnjemu človeku, zlasti mladim, da bi uresničili don Boskov vzgojni načrt: *Postati dober kristjan in pošten državljan!*

Pri načrtovanju programov v Marijanišču upoštevamo nekaj posebnih vidikov:

1. Namen, ki sta ga imela darovalec zemljišča (Anton Puščenjak) in graditelj zavoda (dr. Fran Kovačič): vzgoja mladine in širjenje Marijanske pobožnosti.
2. Oziramo se na potrebe današnjega človeka in Cerkve, zlasti pomurskega pastoralnega področja.
3. Upoštevamo karizmo redovne skupnosti sv. Janeza Boska, ki je vzgajal v duhu preventivnega sistema.
4. Marijanišče naj znova postane duhovna in kulturna oaza za mlade in njihove družine, zlasti revnejše.
5. Marijanišče ostaja odprto tudi za mnoge druge, kraju primerne programe. Zato izvajamo: **vzgojno-pastoralne programe: vzgoja za vero** (za otroke, mladino, zakonce, družine in starejše); **izobraževalne programe** (razni tečaji in kulturne prireditve) in **počitniške programe** (enodnevne in tedenske).

Dragi prijatelji, vsem, ki ste do sedaj sodelovali z nami, z molitvijo in s svojimi darovi, iskrena zahvala s prošnjo, da ostanete z nami tudi v prihodnje. Izvajalci gradbenih del in mnogi drugi še trkajo na ekonomova vrata s pripombo, da je delavec vreden svojega plačila. Hvala za vašo velikodušnost tudi v prihodnje. *salezijanci iz Veržeja*

ŽELIMLJE

RAZGIBANOST ZAČETKA

Na Gimnaziji Želimlje se že pridno učimo ... Prvi šolski dan smo se zbrali pri sv. maši in to šolsko leto pričeli z blagoslovom. Na Gimnaziji Želimlje so nas, fazane, sprejeli šele ponoči s krstom, ki so nam ga lepo pripravili naši maturanti. Prvi teden je bil v domu filmski večer, navdušeni pohodniki pa so se ponoči odpravili proti Kureščku in občudovali moč polne lune. Na svoj račun so prišli tudi pridni animatorji in se do sitega najedli na zaključnem pikniku; med njimi je tudi veliko dijakov naše šole.

Na praznik Marijinega rojstva je bil v Želimljem poseben dan,

saj je imel naš bivši vzgojitelj, Drago Senčur, ponovitev nove maše. Začele pa so se tudi ekskurzije. Drugi letniki so se cel dan potepali po Italiji, fazani smo spoznali štajerski konec, kasneje so Potočko zijalko obiskali tretji letniki, maturanti pa so spoznavali Prekmurje. Prvi letniki smo šli pogledat preko meje in štiri dni odkrivali Nemčijo in Švico.

V molitvi smo se tudi v Želimljem spomnili praznika A. M. Slomška. Tako so se septembrski dogodki zaključili in pričeli so se še bolj zanimivi, oktobrski.

S prvim oktobrom so maturanti odšli na Pohorje, na t. i. pro-

gram obveznih izbirnih vsebin, kjer so preživeli čudovite tri dni – najlepše šolske dni!!! V teh dneh je v Sentjanžu potekalo tudi diakonsko posvečenje našega vzgojitelja Boštjana Jamnika. Boštjan, obilo blagoslova ti želimo!

Drugi teden v oktobru nam tudi ni bilo dolgčas, saj so v okviru Tedna vseživljenjskega učenja v naši hiši potekale ustvarjalne delavnice, kemijsko eksperimentiranje, v knjižnici pa smo izvedeli še kaj več o A. M. Slomšku ... In že so maturanti odšli na zasluzeno večdnevno strokovno ekskurzijo v Španijo.

Nastja Papler in Mojca Šakanovič

MARIBOR

PRISLUHNILI SMO RITMU DUHA

Na 2. festivalu duhovno-ritmične glasbe z naslovom *Ritem duha* v soboto, 11. oktobra, v festivalni dvorani Lent v Mariboru, se je predstavilo enajst novih, prvič izvajanih skladb, ki so ustrezale javnemu razpisu organizatorjev: *Salezijanskega mladinskega centra Maribor in Radia Ognjišče*.

Prva se je predstavila lanska zmagovalka festivala *Julija* s pesmijo *O moj Bog*. Za njo so nastopili domačini, skupina *Anistanai* s pesmijo *Odloči se*, za njimi s pesmijo *Zakaj bratranca Aleš in Bojan Traven*.

Organistka in zborovodja v župniji Radenci, *Anja Ravter in Aleš Žitko*, sta se predstavila s pesmijo *Ljubljeno ime*, skupina *Nova zapoved iz Izole* pa s pesmijo *Prijazen svet*. Skupina *Dominik* je zapela pesem *Nasmeh*, skupina *Vem za pot* pa skladbo z naslovom *Žarek v očeh*. Prva resna preizkušnja je bil letošnji festival za skupino *Pesem in njihovo skladbo Življenje*. Skupino *Dlan* iz Kranja je za pesem *Bodi luč* navdihnil lanski svetovni dan mladih v Torontu. Predzadnja skupina, *Svetnik* iz Rač, se je predstavila s pesmijo *Ti si ob meni*. Zadnja v tekmovalnem delu pa je bila na odru *Judita Kavčnik* s sestrama in prijatelji ter pesmijo *Vsa zemlja govori*.

Po tekmovalnem delu, ko so člani komisije staknili glave, poslušalci v dvorani na listkih obkrožali imena svojih favoritov, tisti doma ob radijskih sprejemnikih pa glasovali s telefonskim klicem, je za vzušje poskrbela skupina *Mana* s krajšim koncertom. Pred razglasitvijo rezultatov je poslušalce nagovoril še častni pokrovitelj festivala škof *Franc Kramberger*.

Absolutna zmagovalka letošnjega festivala, po izboru komisije in poslušalcev, je bila *Judita Kavčnik*. Na drugo mesto so se uvrstili člani skupine *Svetnik*, ki so prejeli tudi nagrado za najboljše besedilo. Na tretje mesto se je po izboru poslušalcev uvrstila skupina *Dlan*, po mnenju žirije pa *Julija*.

Več o letošnjem, lanskem in tudi že o drugoletnem festivalu si lahko preberete in ogledate na njihovih spletnih straneh <http://festival.ognjisce.si>.

J.B.

SEVNICA

BLAGOSLOV OBNOVLJENEGA ŽUPNIŠČA

»Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji...« (Ps 126).

Ta napis je 14 dni pozdravljaj ljudi, ki so se peljali po glavni ulici v Sevnici in jih vabil na sklepno slovesnost blagoslovitve prenovljenega župnišča ... Vsi so razumeli, da gre za »neko« gradnjo. Čeprav je šlo dobesedno za gradnjo oz. prenovo župnišča, je pri tem šlo še za veliko več. Kolikokrat smo dobesedno čutili Božjo pomoč in varstvo. Če samo pomislimo na ure in ure rušenja starih zidov, stropov in strehe, pa naganje na stotine kubikov tega materiala, ko se je na desetine prostovoljcev zvrstilo na gradbišču z lopato, krampom in samokolnico in se ni nikoli zgodila niti najmanjša nezgoda, potem že samo ob tem lahko rečemo, da nas je Bog varoval. Večkrat je kdo dobesedno dejal: »Z vami pa drži Tisti tam zgoraj. Dobro ste ga podkupili!« To je samo en način »Gospodove gradnje«.

Ob tem se je gradila tudi zavest med župljani, da je župnij-

ski dom stvar župljanov in ne samo župnikova ali kaplanova. Večkrat me je kakšen zaustavil na cesti, rekoč: »Veste, kako bi rad prišel pomagat, pa sem oslabel!« Ali kakšen od mlajših: »Kar slabo vest imam, da me ni blizu, a kaj, ko pridem iz službe tako pozno, potem pa me doma še vse čaka za postorit!«

Tudi taka opravičila so bila: »Ker ne morem drugače pomagati, molim za vse vas, da se ne bi nikomur nič zgodilo in da bi se našlo čimveč dobrih ljudi. Nekaj malega sem od penzije spravila skupaj... Ni veliko, je pa od srca!«

Gospod je »gradil« to prenovo župniškega doma preko tolikih dobrih ljudi, ki so dajali in še dajejo od svojega denarne prispevke. In »pojavi« so se prav takrat, ko je bila največja »suša«.

Gospod je »gradil« tudi preko izvajalcev, svetovalcev in dobre nadzornice, ki je poskrbela za kvaliteto del. To je še kako pomembno!

Ko je prišel 14. september, je bilo po letu dni prenove vse

pripravljeno za blagoslov. Program blagoslova in vsa priprava je bila v rokah članov Župniškega pastoralnega sveta, ki se je zelo potrudil. Ob mariborskem ordinariju, dr. Francu Krambergerju, je bilo pri zahvalni sv. maši navzočih še 24 duhovnikov. Kljub trgatveni mrzlici se je zbralo zelo lepo število župljanov in gostov. Posebna je bila »okrasitev« prezbiterija: vse vrste orodja, ki je bilo potrebno pri rušenju in zidavi, pa tudi rožni venec kot znamenje molitve in Božje pomoči.

Blagoslov župnišča, ki ga je opravil škof Kramberger, smo začeli s pesmijo, pozdravom župana Kristijana Janca, ki se je zahvalil za sodelovanje pri obnovi starega dela Sevnice in seve-

ANKARAN

ČARNO MORJE 2003

V soboto, 11. oktobra, je bilo župnišče in okolica cerkve v Ankaranu prizorišče otroške razposajenosti in zavzete delavnosti na osmih različnih »otokih«. Na »Črnem morju«, srečanju otrok, se jih je zbralo nad 200 iz obalnih župnij – veroukarjev do 5. razreda osnovne šole. Z animatorji so prepevali, izdelovali različne izdelke in se igrali. Osrednja misel letošnjega Čarnega morja je bila: *Vi ste luč sveta*. Kot zaključek otroškega festivala je bila sv. maša, ki jo je vodil salezijanski duhovnik Franc Brečko. Pri maši so otroci sodelovali z navdušenim petjem pesmi, ki so se jih učili na enem izmed »otokov«.

da s samim blagoslovom prostorov, kapele, oltarja in podobne bl. A. Martina Slomška, komur je posvečena kapela.

Ob prigrizku in druženju se je dogajanje na dvorišču zavleklo krepko v noč ... Sedaj se je že ves prah polegel. Duhovniki prebivamo v novih prostorih, tudi delavniške sv. maše so v kapeli. Kmalu bomo pozabili na leto prahu, ropotanja, strahovanja in skrbi. Res je ostalo še nekaj skrbi zaradi dolgov. Toda te prepustimo Bogu in dobrim ljudem. Če nas je Gospod do sedaj spremljal, nas tudi v bodoče ne bo zapustil. Potrebno mu je zaupati. Na koncu lahko samo ponovimo psalmistove besede: »Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji...« Dobesedno! *Ciril*

■ **RIM. Svetovna skupščina združenja nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice.** Od 27. 8. do 2. 9. je v Sassone blizu Rima potekala 3. redna skupščina Združenja nekdanjih gojenk HMP. Iz naše Zveze smo bile navzoče tri predstavnice. Geslo srečanja je bilo: *Naše združenje danes – navzočnost ali preživetje?* Temo zboru so poglobljali razni predavatelji. Prof. Nanni je predstavil značilnosti današnje globalne družbe in ob tem izzive za kristjana današnjega časa: neoliberalizem in tržna usmerjenost, ki je postala kar kultura; t.i. medijska diktatura; večkulturnost. Nakazal pa je tudi tri poti, da bi bila navzočnost nekdanjih gojenk v družbi pomenljiva: pot idej in sprememba miselnosti, pot novega življenjskega sloga, pot povezanosti in izbora medkulturnosti. O značilnostih karizme nekdanje gojenke je spregovorila ena izmed dosedanjih svetovalk in **nova predsednica Združenja, ga. Carolina Fiorica.** Življenjski slog sv. M. D. Mazzarello in skupnosti, ki jo je ustanovila, nagovarja tudi žene našega časa v njihovih odnosih, delavnosti, veselju in preprostosti, zmernosti, teženju k svetosti in zavzemanju za človeka. V t.i. delavnicah smo udeleženci zboru poglobljali, kar smo slišali. Ozračje je bilo mladostno živahno ne le zaradi lepega števila mladih nekdanjih gojenk/cev. Tudi tiste z večjim številom let so z mladostno svežino izražale duha, ki so ga prejele v času svoje vzgoje. Ob sklepu je vrh. predstojnica sester HMP, mati Antonia Colombo, poudarila: »Člani Združenja, vključeni v občestvo Cerkve, morajo vidno živeti svojo identiteto, ko hodijo naproti visokemu cilju svetosti v laiškem salezijanskom ornamentalnem slogu, da bodo pritegnili mlade rodove.« *s. I. Novak, hmp*

■ **AVSTRIJA. Bivši gojenci in stoletnica.** Ob stoletnici salezijanske navzočnosti so se zbrali tudi bivši gojenci – okrog 600 – na plesu, ki je tradicionalna avstrijska oblika praznovanja. Ob tej priložnosti so se zahvalili salezijancem za vse, kar so od njih prejeli. Navzočih je bilo več osebnosti iz političnega in športnega življenja.

■ **IRAK. Salezijansko delo z mladino poleti.** 500 otrok in mladih se je zbralo v Mosulu, v Qara Cosh pa 800. Z muslimani se dobro razumejo. Udeležba mladih na poletnem oratoriju muslimanov ni motila.

■ **ITALIJA, VIARIGI. Vrhovni predstojnik – častni občan.** V rojstnem kraju nedavno proglašene novega blaženega, Alojzija Variari, so podeli vrh. predstojniku salezijancev P. Chavezu naslov »častni občan«. Novi blaženi je kot 25-letni misijonar v Kolumbiji ustanovil redovno družbo hčera Presvete Jezusovega in Marijinega Srca, ki je razširjena v enajstih državah po svetu, zlasti v Južni in Srednji Ameriki, pa tudi v Španiji in Italiji.

■ **LIBERIJA.** Po sklenitvi miru med državnimi in upornimi silami so salezijanci ponudili, da sprejmejo otroke-vojake, ki jih ocenjujejo na 15.000. Puške in tavanje po gozdovih naj bi zamenjali za stalno naselitev v centrih in za knjige ter zvezke. Mnogi so bili v bojih telesno, zlasti pa duševno ranjeni – zaradi vsega, kar so videli in doživeli.

■ **KOSOVO. Priština – odprt nov poklicni center.** 8. oktobra so v Prištini odprli nov center poklicnih šol »Qendra Sociale Educative Don Bosko«. Pri gradnji so sodelovale nemške in italijanske ustanove. Ob odprtju je bil navzoč predsednik Ibrahim Rugova, prizrenski škof Marko Scopi in barski nadškof Zef Gashi.

ŠENTJANŽ

PRAZNIK VESELE ODLOČITVE

»Pri takem dogodku pa res moramo biti zraven«, je dejalo za cel avtobus mladih in malo manj mladih Rakovničanov, nekateri pa so se pripeljali v Boštjanov rojstni kraj tudi z avtomobili. Že na poti v Šentjanž se je pelo pesmi o Gospodu. Kitare in veseli ljudje so navadno za tovrstno početje dovolj, zato dobre volje že na samem začetku ni manjkalo. Obred diakonskega posvečenja je bil za nekatere prvič viden, zanimiv in lep dogodek, pa čeprav smo bili mnogi v nabito polni cerkvi primorani stati. Prijetno je bilo opazovati »našega« Boštjana, kako skromno, ponižno, a hkrati z velikim veseljem sprejema službo služenja Jezusu in s tem neposredno vsem, s katerimi se srečuje in se bo srečeval. V cerkvi so bili zbrani njegovi najbližji in mnogi prijatelji. Pela sta mu dva domača cerkvena zbora, ki sta dogodek še popestrila. Ob koncu svete maše so bili Boštjanu namenjeni nagovori in pozdravi nekaterih vplivnih prebivalcev Šentjanža, Rakovničan in pa smo mu, s kaplanom Metodrom na čelu, zapeli nekaj pesmi. Pesem nas je spremljala tudi na poti proti domu. Njegovi prijatelji z Rakovnika pa sedaj po tihem vsaj malo upamo, da bo Boštjana njegova pot hoje za Jezusom zopet kdaj pripeljala nazaj na hrib Marije Pomočnice ...

Andrej

Pri izviri

SV. FRANČIŠEK SALEŠKI IMA RAD ČLOVEKA

V ljubezni je moč

Človek je izmed vsega ustvarjenega Bogu najbolj ljuba stvar. S to Božjo ljubeznijo je torej zaznamovan vsak človek.

Prav Ljubezen – karitas – oblikuje v človeku in njegovi osebnosti poseben »značaj«. Človek, ki živi v povezanosti z Bogom, je nova stvar, in njegovo življenje je že v osnovi drugačno od drugih.

V človeku, po-ustvarjenem po Božji podobi in sličnosti, vse stvari ureja ljubezen, in vse teži k doseganju oziroma ureničevanju ljubezni.

V resnici Frančišek ne govori o ljubezni kot o nekem prijetnem čustvu, marveč gre za gibanje, ki ga sproža ljubezen. »Ljubezen je življenje duše, duša pa je življenje telesa«, ugotavlja sveti humanist. Vsak navdih prihaja iz ljubezni.

Kjer je mlačnost ali prevladujejo »dolžnosti« namesto ljubezni, tam ni kake ustvarjalnosti, navdušenja, novosti, saj moč ljubezni ne pride dovolj do izraza.

Izpopolnjevanje v ljubezni je izhodišče za novo kvaliteto življenja. »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil«, nas vabi sam Kristus.

»Ljubezen je življenje duše, duša pa je življenje telesa«

V Frančiškovem spoznavanju ljubezni odkrivamo različne značilnosti ali stopnje. Najprej gre za neke vrste čustveno naklonjenost do osebe ali stvari, iz česar izvira težnja, da bi to všečno stvar dosegli, posedovali. Ob tem ne sme iti za sebično ali enostransko dejanje, marveč vedno prejemata in napredujeta obe strani – ljubljeni in tisti, ki ljubi.

In niti ni potrebno, da gre ob tem vedno za prijetne občutke! Velikokrat to zahteva od nas prav velike, skoraj nečloveške napore. Kristusova želja, da bi nas odrešil, da bi bili z Njim

dr. Pascual Chavez, vrh. predst. salezijancev

TISOČ DON BOSKOVIH OBRAZOV

tam, kjer je Oče, je najmočnejši dokaz za to.

Frančišek pride do zelo preprostih, življenjskih zaključkov, po katerih lahko vsak kristjan živi svojo odločitev za Kristusa: volja odkriva smer ljubezni, ljubezen pa jo potem dosega in uresničuje.

Sveti učitelj nas uči resnične ljubezni s slikovitimi primeri iz vsakdanjega življenja. Kakor je na stari stenski uri utež, ki poganja celotni mehanizem, tako ima ljubezen tolikšno težo v našem življenju, da nas nenehno spodbuja k dejanjem, nam pomaga preverjati nagibe srca in ostajati zvesti, lahko bi rekli celo »pokorni« Božji Ljubezni.

Ključna beseda, po kateri je vodil k vrhovom svetosti sv. Frančiško Šantalsko je bila: Vse delaj iz ljubezni, nič iz prisile!

V ljubezni vsako naše dejanje, četudi še tako vsakdanje, postane resnično naše in nas razveseljuje in spodbuja.

Tako vsako naše dejanje spremlja osrečujoča zavest ljubezni, in v vsaki naši ljubezni čutimo navzočnost Božje ljubezni, ki nas osrečuje in posvečuje.

In Jezusova želja, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju postaja za nas resničnost že v tem življenju ...

mag. Franc Maršič, sdb

Dediči sanjača

Značilna don Boskova lastnost: bil je svetnik kot mnogi in... sanjač kot malokdo. Sanjanje je oblika verovanja. Don Boskove sanje so kot razkritje dogodkov, so sanje za graditev prihodnosti, so sanje za reševanje mladine.

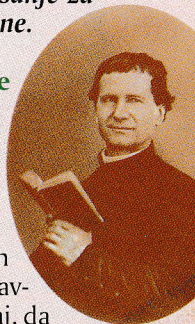
■ **Don Bosko se med svetniki odlikuje tudi zato, ker je bil svetnik sanjač.** Kdor se približa zgodovinski osebi svetnika mladih, je presenečen nad velikim številom sanj, ki so ga spremljale vse življenje, in nad pomenom, ki jim ga je dajal. O svojih prvih sanjah, ki jih je imel kot devetletni otrok, je priznal, da je bil *globoko zaznamovan za vse življenje*. Te zgodnje sanje so pogojevale don Boskov način življenja in mišljenja, še posebej pa način čutenja Božje navzočnosti v življenju vsakega in v zgodovini sveta. Ni slučaj, da je med leti 1853 in 1863 - obdobje, v katerem je dozorel kot apostol, vzgojitelj, pisatelj, ki je izdajal lastne knjige, in duhovnik ustanovitelj - imel najbolj pomenljive, celo drzne sanje.

■ **Don Bosko je bil popolnoma odprt nadnaravnemu** in njegova komunikacija z *nevidnim* se je še posebej odražala v sanjah; te so bile naravni most, s katerim je bil odprt k nespoznavnemu. Don Boskove sanje niso vsebovale skrivnostnih ali nejasnih prerokb, ampak jasna in natančna razodetja dogodkov, skritih v globinah prihodnosti. Sanjanje je bil način, povsem njegov, da se je čutil predmet Božjega naročila, ki ga je spodbujal k ustvarjanju tistega, kar je videl samo v sanjah.

■ **Don Bosko je imel gotovost tistega, ki se že zanese na to, kar je še skrito.** Don Bosko je v sanjah predčasno videl konkreten načrt, ki mu ga je pripravil Bog. In samo vernik lahko zagotovi resničnost tistega, kar še ne vidi, če mu je bilo obljubljeno; njegova vera namreč temelji na nevidnih resničnostih Boga, ki obljublja. Resničnost sanj ni odvisna od vidnosti, ampak od Božje volje. Don Bosko je sprejel izziv drznih sanj in jih spremenil v resničnost.

■ **Vse don Boskove sanje so velike sanje:** vse so imele za svoj glavni predmet isto temo: rešitev mladine. To je bil edini smisel njegovega življenja. To potrjujejo njegove lastne besede: *Recite jim sanje, recite jim prilike, dajte jim katerokoli drugo ime, ki vam prija, prepričan sem, da bodo, ko bodo povedane, naredile veliko dobrega!* (MB I,256).

■ **Smo otroci svetnika sanjača in uresničevalca njegovih sanj.** Zato smo poklicani, da tudi mi gojimo apostolske sanje in krepiamo našo domišljijo, da jih v resničnosti pretvorimo v poslanstvo. Don Bosko *sanjač* nas vabi, da obnovimo *salezijansko* sposobnost poslušanja glasu mladih, ki nas kliče, in Božji ukaz, ki nas pošilja. V trenutku, ko ne bi več hoteli sanjati novih poti med mladimi in se ne bi več prebujali, da bi jih uresničevali, bi se oddaljili od naših korenin, izgubili bi izvornost, ne bi več bili družina svetnika-sanjača.

TONE ERBIDA

Pri Mariji je moj drugi dom

Kdorkoli pride na Rakovnik, ga zagotovo pozna, vsaj na videz. Morda je videl njegov resni obraz, ko z rdečim trakom na roki ob raznih praznikih usmerja promet okrog Rakovnika. Morda sliši zvonček njegove »puščice« ali košarice, ko ponižno pobira darove vernikov pri mašah in romarskih shodih.

Župljani ga najdejo tudi med možmi, ki jim župnik za veliki četrtek umiva noge ali ki za veliko noč ali telovo nosi nebo, bandera ali svetilke ... Tudi ni romanja, ki se ga gospod Tone ne bi udeležil.

● **Gospod Tone, pa vendar niste samo eden izmed mnogih rakovniških mož ...**

Poleg tega, kar ste že omenili, sem tudi redni član žup. Karitas. Ožji krog ljudi ve, da sem zelo pogosto na Rakovniku, tudi med tednom, kadarkoli se kaj dogaja. Tedaj si nadenem delovno haljo: skupaj z drugimi možmi sem poleg pri pripravi jaslic, pri montaži odrov za otroške in mladinske pevske zборе, pri drugih delovnih akcijah ... Zadnje tedne prihajam vsako sredo in soboto, pa še pogosteje – da pomagam pri pospravljanju bivše šolske stavbe (Angore), da jo skupaj z drugimi možmi pripravimo (pospravljamo, odstranjujemo vse instalacije, podiramo odvečne zidove ipd.) za temeljito obnovo, ki se letos začneja. Sem nekak vodja »delovnega odbora« in sklicujem može k delu.

● **Od kod ta vaša delavnost in čut odgovornosti?**

Rodil sem se 28. avgusta 1932 v skromni hišici v vasi Ple-

šivica pri Žužemberku, in sicer v številni družini kot najstarejši izmed 12-ih otrok. Življenjska pot mi sicer ni bila postлана z rožicami, vendar mi je verjetno prav to pomagalo, da sem neka-ko notranje močan in da me tudi še tako huda bolezen ne potolče.

Zgodaj sem moral prijeti za delo, v borbi za preživetje. Navajen sem bil skromnosti. Vzgojen sem bil v spoštovanju do očeta in matere. Kot najstarejši otrok sem se naučil odgovornosti do bratov in sester. Zato me nekaj teh lastnosti spremlja že od malih nog. Kmalu sem moral zapustiti dom in s trebuchom za kruhom oditi v svet, tudi poln grenkih preizkušenj.

● **Iz vaših oči žari ponos in sreča, ob sebi imate svojo družino z vnuki in zvestimi prijatelji.**

V podjetju sem si kot mlad fant začrtal novo pot življenja. Za življenjsko sopotnico sem si izbral Milko, s katero sva z roko v roki sopotnika skozi življenje, v slabem in v dobrem. Sonce sreče je zame posijalo z rojstvom hčerke Sonje in Silve, ki sta mi prinesli radostne dneve, pa tudi nove odgovornosti in skrbi. Svoji družini sem želel urediti lep, varen dom. Skromna hišica v Mo-

stah pri Komendi nam ni omogočala normalnega življenja. Tako so se zame začeli dnevi in leta, ko sem garal in težko prisluženi denar vložil v prihodnost svoje družine. Moj trud ni bil zaman, saj so sanje postale resnica in hiša na Rudniku (župnija Rakovnik) je postala dom moji družini.

● **Tako ste še polni življenja, pa čeprav vas pesti težka bolezen. Pravzaprav ste se kot po čudežu vedno znova vrnili v življenje.**

Ko sem končno malo zadihal in se upokojil, mi je življenje močno ponagajalo – tokrat zdravje – moje srce me je večkrat z infarktom opozorilo, da sem morda premoledno pazil nase, da bo prišel enkrat dan odhoda. Bolezen, bolnica, operacije, zdravniki – to je postalo sestavni del mojega življenja. A jaz se nisem dal. Boril sem se, se disciplinirano zdravil, obenem pa še vedno živel polno življenje, skrbel za svoje zajčke, kozice, vrtiček ... Celo Triglav po okrevanju zame ni bil prevelik iz-ziv. Kot da bi mi težave dajale vedno večjo moč in voljo do življenja, kot da bi šele tedaj spoznal, kako dragoceno je življenje.

● **Tako zelo imate radi svoje, tako zelo radi ste na Rakovniku, ki je kot vaš drugi dom!**

Vsi moji domači so mi bili vedno ob strani, še posebej žena Milka. Ne smem pa pozabiti največje radosti svojih zrelih let, svojih vnukov/inj. Zame so kot mala son-

ČLOVEŠTVO JE PODOBNO DREVESU
Z OBGRIZENO KROŠNJO

Janez Pavel II

ca in jih nikoli ne morem prav za-res okregati. Tudi v skrbeh sem zanje, kaj bodo naredili iz svojih življenj. Ze zaradi njih je vredno še živeti. Notranji mir pa sem vedno znova našel v cerkvi na Rakovniku. Molitev in vera mi vračata moči. Tukaj ob Mariji dobivam moči za premagovanje včasih res nemogočih ovir in preizkušenj. Prav vesel in srečen sem, da lahko po vsem, kar sem že doživel, še naredim kaj dobrega, za dom, za Rakovnik, za Marijo Pomočnico.

Vprašujem se, kaj neki pripravljaj Marija Pomočnica gospodu Tone-teu tam zgoraj ... in zakaj neki je že nekajkrat ustavila sestro smrt, ki je trkala na njegova vrata. Gotovo tudi zato, ker ga še vedno zelo potrebuje pri sebi na Rakovniku.

Gospod Tone, hvala vam za vse. Naj vas Bog drži na svoji dlanī in naj vas angeli čuvajo!

Papež Janez Pavel II. je l. 1979 napisal dramo *Brat našega Boga* - in v usta glavnega junaka Adama položil besede: *Človeštvo nikakor ni obžrto pri koreninah. Prej je podobno drevesu z obgrizeno krošnjo.*

Te besede je uporabil prof. Krzysztof Pawlina, ravnatelj bogoslovnega semenišča v Varšavi, ko je predaval na evropskem kongresu (2003), ki je bil namenjen razmišljanju o skrbi za duhovne poklice. Govoril je predvsem o izkušnjah iz poljskih bogoslovnih semenišč. V vsa poljska bogoslovja vsako leto vstopi okrog 250 bogoslovcev. Zadnje raziskave kažejo, da prihaja 55 % kandidatov iz kmečkega okolja, 45 % pa iz mestnega. Za Poljsko so vasi še vedno zibelke duhovnih poklicev. Kandidati večinoma prihajajo iz zelo vernih družin. Kar 85 % kandidatov je bilo ministrantov. Glavni motiv, zakaj želijo mladi poljski fantje postati duhovniki, je želja, da bi pomagali ljudem. Pri odločitvi za duhovni poklic imajo veliko vlogo mame (86 %), domači duhovniki (71 %) kateheti (64 %), učitelji (32 %), prijatelji (12 %). Tisti, ki kandidate najbolj odvrčajo od take odločitve, pa so prav prijatelji.

Ravnatelj bogoslovja, prof. Pawlina, je spregovoril tudi o težavah, s katerimi se srečujejo v bogoslovju. Krize družbe, porušene moralne norme, izguba čuta za drugega, vse to pljuska tudi v njihova bogoslovja. Čeprav imajo bogoslovci zdrave *korenine*, se v njihove *krošnje* rade naselijo tudi ptice roparice, ki načenjajo njihovo vero in moralo. Zadnje raziskave so pokazale, da kar 20 % kandidatov trdi, da ni nobenih absolutnih norm. Prav tako 20 % kandidatov nima nobenega mnenja o tem, kaj je dobro in kaj je slabo. Gre za nov pojav, ki ga ravnatelj bogoslovja razlaga kot bolezen *krošenj* in ne *renin*. Neobčutljivost za moralne drže pa vodi v izgubo čuta za bližnjega.

Drug problem, ki je zelo navzoč v poljskih bogoslovjih, je spremenjen pogled na Cerkev in na duhovniško poslanstvo. Večina vidi Cerkev kot skupnost vernih, drugi, bolj zahtevni, hočejo, da bi Cerkev morala postati skupnost svetih. 60 % kandidatov vidi v duhovnem poklicu priložnost za služnje. Drugi mislijo, da je duhovništvo privilegij. Duhovnik mora biti duhoven in pobožen. Tako misli 92 % kandidatov. Nekateri si želijo duhovniškega poklica, ker ne vedo, kaj bi v življenju delali. Nimajo nobene ideje. To so večinoma edinci, ki so brez delovnih navad. Od doma so zelo razvzajeni in na zahtevno življenje popolnoma nepripravljeni. So tudi taki, ki bi radi v duhovniškem poklicu uživali. Radi bi imeli majhno župnijo in veliko prostega časa.

Skratka, v poljskih bogoslovjih je danes veliko kandidatov. Prof. Pawlina pravi, da raziskave kažejo, da število kandidatov ne pada. Zelo pa je upadla kvaliteta kandidatov. Čeprav so zelo verni, pa vendar zelo ranljivi in neodločni. Mnogi kandidati si želijo premor tik pred zaključkom svojega študija. Mladi kandidati težko naredijo življenjsko odločitev ... (Povzeto po Pastoralni pogovori "9 P").

Dragi molivci in molivke! S podobno problematiko se srečujejo tudi mladi v Sloveniji, ko gre za življenjsko odločitev, za duhovniški ali redovniški poklic. Pri nas pa je zadnja leta precej upadlo tudi število kandidatov. Storimo, kar je v naši moči, z molitvijo in dobrim zgledom, da bodo *korenine* in *krošnje* naših družin in otrok postale in ostale zdrave.

Ivan Turk

MOLITVENI NAMENI

NOVEMBER

◆ V nebesih sem doma ...

Gospod, pomnoži nam vero v resnico, da je zgledno krščansko življenje vstopnica za srečo v nebesih ...

DECEMBER

◆ Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!

Prosimo, da bi Novorojeni v adventnem in božičnem času našel topel dom v naših družinah in v srcih posameznikov.

JANUAR

◆ Videli smo Gospodovo zvezdo na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit (Mt 2,2).

Prosimo za dar opazovanja in občudovanja, da bi postali pozorni na znamenja, po katerih nam Bog govori.

Vzgojiteljica don Boskovih fantov

V ZAČETKU
JE BILA MATI

Mati Marjeta ni bila samo vzgojiteljica sina Janeza, ampak tudi njegovih fantov in prvih generacij salezijancev. Ko se je don Bosko aprila 1846 nastanil v Pinardijevi lopi, ga je obiskala huda bolezen. Okreval je doma pri materi. Okoliščine so bile take, da se ni mogel vrniti sam. S seboj je vzel mater, ki je prebila v Oratoriju celih deset let: 3. XI. 1846 – 25. XI. 1856. Prvih deset let Oratorija lahko upravičeno imenujemo: desetletje matere Marjete!

Kraj, kjer je bila Pinardijeva lopa, ni bil ravno primeren, da bi tam bival duhovnik. V Pinardijevi hiši mu je poleti 1846 uspelo najeti dve sobici: zase in za mater. Vendar mati o tem takrat še niti sanjala ni.

ŠE TA TRENUTEKI!

Ko se je bližal čas njegove vrnitve v Turin, je nekega dne stopil pred mater in previdno nakažal svoj položaj in to, kaj bi želel: *Mati, moral bi iti stanovat v Valdocco, toda zaradi ljudi, ki stanujejo v tisti hiši, ne morem vzeti s seboj drugega človeka kakor vas.* Mati je v trenutku dojela pomen sinovih besed in takoj odgovorila: *Če se ti zdi, da bi to bilo všeč Gospodu, sem pripravljena iti ta trenutek.*

Samo predstavljamo si lahko, kaj je to pomenilo zanjo, ki je vse življenje preživela na kmetih, v krogu svoje družine in sosedov, zdaj pa naj, ko je že v letih, pusti ta mir in gre v vrvež mesta in med množico don Boskovih fantov! Hkrati je njeno srce napolnjevalo tudi veselje, da bo lahko ob sinu Janezu, duhovniku, za kar je ona toliko žrtvovala.

Mati Marjeta je povezala culo, vanjo dala svojo poročno obleko ... vsega toliko, da je lahko nesla peš dva dni hoje. V Valdocco sta prispela 3. novembra. Mati, vajena revščine, je tu našla nekaj, nad čemer je lahko samo strmela: dejansko ničesar, ali zelo velik kup revščine. Gotovo se je ob tem spomnila tistega, kar je rekla Janezu: da namreč ne bo prestopila praga njegove hiše, če bi kot duhovnik po nesreči postal bogat.

IZOBILJE REVŠČINE

No, nečesa pa je bilo v Valdoccu v izobilju: revnih fantov,

sirot. Ti so potrebovali vse: hrano, obleko, stanovanje, delo ... Vse to sta jim skušala oskrbeti mati in sin, kolikor sta mogla. Bolj kot to pa so fantje potrebovali koga, ki bi jih sprejel, razumel, jim dal čutiti dobroto srca. Tega pa je bilo v tej revščini pravo razkošje: ob materi Marjeti so fantje doživljali dobrohotno materinsko ljubezen, saj so bili vsi Janezovi fantje kot njeni sinovi. Zato so jo preprosto klicali: mati Marjeta! Prav tako so tu uživali ljubezen don Boskovega srca, ki je bilo bolj skrbno kot marsikatero očetovo.

Mati Marjeta je bila za vse: snažila je, prala, pomivala, krपालa, likala, kuhala ... in seveda vzgajala, saj ob vseh opravilih ni bila toliko gospodinja kot mati. Revščina pa taka: vse, kar je imela in je hranila za svoj pogreb, je šlo v prodajo, da je lahko kupila najnujnejše za lačna usta vedno večjega števila fantov.

Sam ne vem, kakšen bi bil in kako bi živel, če ne bi imel mame, ki me je vzgajala. Vedela je, da ni njen glavni poklic tisto, za kar se je šolala, pač pa, da je glavno zanjo biti dobra vzgojiteljica. Pripeljala me je do vrednot, do katerih sam ne bi zlepa prišel, in tudi če bi, bi prišel po velikih ovinkih in s precejšnjimi težavami. Oče nas je imel sicer rad, vendar je glavni del vzgoje prepuščal mami. Moram priznati – odlično se je odrezala. *Jaka, tesar*

Odraščal sem v kmečki družini in moja starša sta več časa porabila za kmetijo kot za vzgojo otrok. Vendar vzgoja tako ali tako ni zgolj besedami, pač pa predvsem z zgledom. Mama me je vzgajala v preprostem in poštenem duhu, ravno s svojo delavnostjo mi je približala delo kot nekaj samoumevnega. Danes ne vem, kako bi se znašel in kako bi živel, če bi bil len in bi do vsakega napora čutil odpor. Ravno mama je bila tista, ki je s svojo skromnostjo in marljivostjo naredila največ za moje življenje. *Miro, voznik*

POGLED NA KRIŽ

Od doma je bila vajena križev in težav, vendar se ji je tu včasih zdelo tako hudo, da je mislila, da ne bo vzdržala. Ob toliki množici fantov je težko prišla do svojega miru, še težje jih je bilo krotiti in miriti, da niso v vihrovosti pomendrali na vrčičku vsega, kar je gojila. No, in nekoga dne poveže culo, v katero skoraj ni bilo več kaj dati; napolnila se je k vratom, da bi odšla. Janezu se je stemnilo pred očmi: ali naj spet ostane sirota brez matere, prav tako njegovi fantje ... Vendar, kako naj mater sili v nemogoče, kako naj jo poučuje? V svoji bolesti zato samo brez besed pokaže na Križanega v kotu sobe. Mati Marjeta se je zazrla v križ, se obrnila, razvezala culo in se za vedno zapisala Oratoriju, saj je tam

Zavedam se, da so mame pred odgovorno nalogo; to je naloga, ki se je tudi sama po eni strani veselim, po drugi pa mi vzbuja tudi nekaj skrbi. Vsaka mama ima neke iluzije o svojih otrocih, predstave o tem, kakšni morajo biti in kakšni ne. Umetnost pa je sprijazniti se, da bo vsak otrok nekaj posebnega, enkratnega in drugačnega, kot si to predstavljam. Želim si vzgajati otroke v ljude brez predsodkov, v ljude z velikim srcem in pozornostjo do sočloveka. Težka, a lepa naloga ...

Alenka, študentka

Kot mama vidim, da vzgoja ni kaj preveč enostavna naloga. Vzgajaš, se trudiš, približuješ otrokom vrednote ... potem otroci skoraj odrastejo in ti odkriješ, da si na nekaterih področjih uspel, na drugih pa prav nič. Včasih se zamislim nad sabo, kaj sem naredila narobe, kje sem zgrešila, a sem potolažena, ko se zavem, da sem naredila vse, kar je v moji moči. Vzganjanja ni nikoli konec, ljudje se učimo celo življenje in vem, da se bodo tudi moji otroci še veliko naučili ob pogledu na mozevo in moje življenje.

Simona, upokojenka

Clovek lahko vzgaja na veliko načinov in tudi na različnih položajih. Skušam biti dobra mama, kot učiteljica pa lahko veliko naredim tudi za vzgojo otrok, ki so mi zaupani v delovnem času. Sama sem kot otrok od svojih učiteljev veliko dobila za svoje življenje, zato vem, da lahko na tem mestu tudi veliko dam. Izkušnje, ki jih dobim doma z vzgojo svojih otrok, mi koristijo za delo v šoli in seveda tudi obratno. Vsakega otroka je škoda, da bi odšel v svet brez dobre priprave na življenje.

Tina, učiteljica

tudi umrla 25. novembra 1856. Tako je celo desetletje stala ob strani sinu Janezu in mu pomagala v najtežjih časih.

V ČUDOVITEM SOZVOČJU

Do zadnjega vlakna prežeta z globoko vero je mama Marjeta vzgajala fante, med katerimi je rasla tudi prva generacija salezijancev. Če natančneje pogledamo to njeno obdobje, ni prenehala vzgajati niti sina Janeza.

V čudovitem sozvočju sta ustvarjala nekaj, nad čemer svet strmi še danes: čudež don Boskovega preventivnega sistema. Temeljiti pogled v vzgojo matere Marjete in v prvine preventivnega sistema nam odkrije, da pri don Bosku, *najodličnejšem vzgojitelju* (Pij XI., 1934) ni ničesar v vzgoji takega, kar vsaj v zasnovi ne bi bilo že v vzgoji njegove matere.

prof. Tone Ciglar, **RAD VAS IMAM**. O don Boskovem preventivnem vzgojnem sistemu.

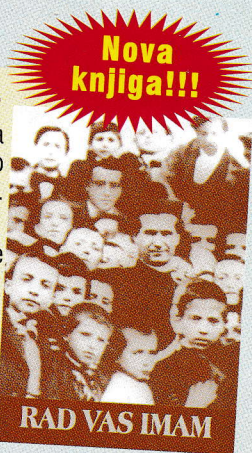
Kogar zanima kaj več o don Boskovem načinu vzgoje in o preventivnem vzgojnem sistemu na splošno. Kogar zanimajo glavni don Boskovi pedagoški spisi. Kdor se poklicno ukvarja z vzgojo (vzgojitelji, učitelji, kateheti, študenti pedagogike, voditelji oratorijev, mentorji, duhovniki ...). Kdor je že doslej rad prebiral vzgojne članke in knjižice prof. Toneta Ciglarja.

V knjigi z okrog 600 stranmi bo našel neizčrpne zaklade vzgojne modrosti. Poleg tega tudi najlepše originalne fotografije sv. Janeza Boska in njegove portrete, ki so jih upodobili slovenski slikarji.

Knjiga bo izšla spomladi 2004. Redna cena bo 6.000 SIT.

Če knjigo naročite do 31. januarja, cena samo 4.000 SIT.

Naročila sprejema: Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
tel. 01/427.3028 (Potočnik J.), gsm 041/215.711 ali e-mail: vestnik@salve.si

► Če bi bilo možno, bi bilo smiselno oba skupaj, mater in sina, razglasiti za cerkvena učitelja s področja vzgoje.

Ob tem strmimo nad tem, kaj lahko naredi dobra družinska vzgoja. Kakšna sreča za tistega, ki je to svoje poslanstvo dobro opravil. Kako čudovito sta se ujela in dopolnjevala mati in sin. Ker sta oba drug drugemu dajala vse, sta tudi drug od drugega prejela. Presrečna mati ob koncu vidi, da je prav ljubila in vzgajala. Sina Janeza vidi takšnega, kakršnega je hotela, celo več, presegel je vsa njena pričakovanja. Kakšna sreča za sina, ki z zadovoljstvom ugotavlja: imel sem mater, o kakršni niti sanjati ne bi mogel. Kako čudovit splet življenj. Blagor materam, ki imajo takšne sinove, blagor otrokom, ki imajo takšne matere.

MATI SALEZIJANCEV

Nekaj lepega, kot živa relikvija, je ostalo tudi za nas in za naše odnose: za salezijance in za vse starše salezijancev. Don Boskova mati je bila mati prvih salezijancev, ki so jo tako tudi klicali. Tako še danes salezijanci staršem sobratov pravimo - oče, mati. Čudovita dediščina matere Marjete, ki se s številom novih salezijancev množi. Tako starši, ki darujejo svojega sina don Bosku, dobijo tisoče novih otrok in sinov.

Hvaležen spomin na mater Marjeto obhajamo 25. novembra, ko salezijanci mašujemo za žive in rajne starše salezijancev. Materi Marjeti pa se bomo, tako upamo, lahko kmalu priporočali tudi v uradni cerkveni molitvi, saj se že pomika proti oltarju, kjer bo našla svoje mesto.

prof. Tone Ciglar, sdb

Hvala za oratorij

Zgodovina Rakovnika bo zanamcem v vednost ohranila 6. september leta Gospodovega 2003 kot prav poseben dan. Najprej kot dan veselja in zahvale za dva mlada fanta, ki sta takrat izpovedala večno zvestobo salezijanski družbi. Te vrstice pa bodo bolj kot njima posvečene več kot 300 mladim, ki so se prav tega dne zbrali pri Mariji Pomočnici.

Skupina fantov in deklet je javnosti bolj znana pod imenom animatorji oratorijev. Ob slovesu poletja – časa oratorijev – so se zbrali, da bi se najprej zahvalili Bogu za milost, da smejo osrečevati otroke, za moč, da nosijo težo enega, dveh, treh ali celo več tednov, in za Njegovo varstvo in pomoč; pa tudi, da bi drugim predstavili kakšno posebnost svojega oratorija in izmenjali izkušnje – skratka, da bi se domov vrnili bogatejši.

Po zahvalni sveti maši, ko so pospremili Jureta Babnika in Klemena Balažiča na tako pomembno pot (izpoved večnih zaobljub v salezijanski družbi), je sledil družabni del, ki ga je začel "vedno za hece" Adi Smolar. Ko je moral gost zaradi tehnikovih muh predčasno zapustiti mlade, so program nadaljevali kar sami. Kekec in Bedanec sta poskrbela za smeh, štirje mladi pa so spregovorili o svojem doživljanju oratorija kot doma, šole, župnijskega občestva ter kraja igre in veselja. Sledila je izvirna izvedba letošnje igrice o Kekcu (animatorji iz Dolenje vasi), potem pa so se mladi s skupno pesmijo še enkrat zahvalili za letošnji uspešen oratorij.

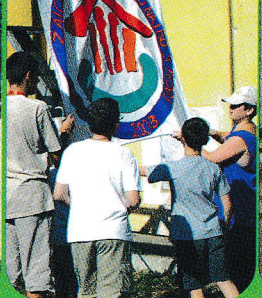
Naslednje jutro pa je majhna skupinica – dva salezijanska kandidata s svojim ravnateljem in koordinatorjem slovenskih oratorijev Janezom Potočnikom, sedla v avto in jo mahnila *na drugi konec sveta* – v Veržej. Tudi tam naj bi se srečali animatorji oratorijev, ki pokrivajo Štajersko in Prekmurje. Čeprav so se bali, da bo srečanje zaradi pomanjkljive promocije odpadlo, jih je okrog 60 mladih, ki so kljub vsemu prišli, prav prijetno presenetilo. Program je bil precej podoben rakovniškemu, zato ga ne bi obnavljal; morda le to, da je Adija zamenjala mlada, a obojavna Julija Klajnščak.

Dan se je že prevesil v večer, ko je izzvenela zadnja pesem in so si polni lepih vtisov obljubili: *Nasvidenje prihodnje leto!* *Kristian*

Beltinci

Prečna

Srednja vas v Bohinju

Senčur

Domžale

Letos so oratorij izvedli v približno 140 župnijah. Udeležilo se ga je kakih 13000 otrok. V izvedbo oratorija je bilo vključenih približno 2500 mladih in manj mladih animatorjev. Koliko prostovoljnih ur, koliko darovane ljubezni, koliko odpovedovanja in dobrih del ... Naj Bog blagoslovi vse to delo.

Daroval sem nekaj dni, prejel neizmerno bogastvo!

Oratorij je **DOM**, ki sprejema, **ŽUPNIJA**, ki evangelizira, **ŠOLA**, ki uvaja v življenje, in **DVORIŠČE**, kjer živimo v veselju in prijateljstvu. In mislim, da je vse to letošnji oratorij bil.

Razmišljanje animatorke rakovniškega tritedenskega oratorija

DOM

Ljudje, ob katerih se počutimo ljubljene, sprejete, varne, zaželene, lepe, dobre in dragocene. V pravem domu se imajo ljudje radi, si zaupajo, si pomagajo, se skupaj veselijo in tolažijo, so si v oporo in veselje, se sprejemajo. Z veseljem sem v dneh oratorija opazovala otroke in animatorje, ki so vsako jutro, čeprav še napol speči in utrujeni, z veseljem in navdušenjem prihajali. Mislim, da se je za vsakogar, za otroka in animatorja, našel nekdo, ob katerem je začutil, da ga ima rad, da ga je vesel, da ga sprejema takšnega, kot je, da mu lahko zaupa, da bo tam, ko ga bo potreboval. In kako težko smo se ob zaključku vsakega tedna poslovili. Spomnim se, da sem vsako leto komaj čakala, da grem na morje. Lani pa sem se s težkim srcem en teden prej poslovila od oratorija in odšla na morje. In mnogi so se letos težko poslovljali in odhajali na morje. Marsikdo je odšel z besedami, da pride drugo leto morje na vrsto šele po treh tednih oratorija.

Vendar tudi najbolj ljubeč dom kdaj prekrijejo temni oblaki preprirov, ljubosumja, nesprejemanja, krivičnosti ... in tako je bilo tudi v našem domu. In hvala Bogu tudi za to. Saj nas je le-to vodilo do tega, da smo lahko spoznavali bolečino nesoglasij in veselje odpuščanja.

Zato, hvala Bogu za oratorij, ki nam daje možnost, da župnija postane naš skupni dom.

Cerkije

Rogaška Slatina

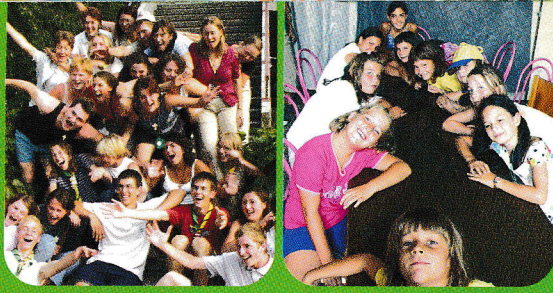

Pečarovci

Koroška Bela

Pojlone pri Škofji Loki

Rakovnik
Preserje

ŽUPNIJA

Don Bosko je rekel: »Menim, da brez vere za mlade ni mogoče storiti nič dobrega. Kdor mladih ne vodi k Jezusu, je dejansko njihov sovražnik!« Vodi k veri, k Bogu je osnovno vodilo oratorija, župnije. Naj nas vse, kar delamo, kar živimo, kar se dogaja, vodi k Bogu.

Vsako jutro smo se animatorji zbirali k naši molitvi. Skozi tri tedne smo prihajali do spoznanj, kako pomembni so ti jutranji trenutki. Trenutki, ko razmišljamo o sebi, o bližnjem, o Bogu, o poslanstvu animatorja, o lastnostih in vrednotah kristjana ...

Trenutki, ko skupaj molimo, prosimo za blagoslov, se zahvaljujemo ... še zadnji trenutki tišine in miru pred razigranostjo in veselimi vzkliki dneva, ki je pred nami.

Nato pa še zgodba, molitev in kateheza za otroke. Skupaj s Kekcem in ostalimi junaki letošnje oratorijske zgodbe smo tudi mi želeli postajati boljši v našem odnosu do Boga, bližnjih in sebe. Mnogokrat rečemo, da sadov naše molitve, naših katehez ni opaziti, vendar verjamem, da se je v vsakega izmed nas zasedrila marsikatera beseda, marsikatera misel, o kateri je razmišljal in se jo trudil uresničiti. Samo Bog ve, kako izpolnjujemo njegove besede!

In višek, ki ga daje ta del oratorija, je sv. maša – prav poseben čas našega skupnega življenja. Veselje, pesem, molitev, spodbudne besede naših duhovnikov so nas zbirale ob oltarju Jezusovega darovanja in našega odrešenja. Priložnost, da mašo ne doživimo samo kot tradicijo in obveznost, ampak kot praznovanje, kot svatbo, na katero povabimo Jezusa. Prav posebno veselje sem doživljala ob ljudeh, ki so se vsak četrtek zbirali z nami, oratorijanci, pri sveti maši. Kako je lep občutek, ko spoznaš, da ljudje v župniji podpirajo naše delo, naša prizadevanja za dobro, da so z nami v molitvah in dobrih mislih.

Zato, hvala Bogu za oratorij, ki nas vodi k dejavni ljubezni do Boga in bližnjih.

Loški potok

ŠOLA

Ne šola, ki uči o stvareh, ampak šola, ki uči o življenju. Življenje je dragocen dar, je lepota, je enkratna priložnost. Nekdo je zapisal: »Ni pomembno, kaj naredi življenje iz nas, ampak to, kaj mi naredimo iz življenja!« In to se učimo. Narediti iz naših življenj, iz talentov, ki jih imamo, iz naše ustvarjalnosti, iz tega kar smo, dar za Boga in bližnjega. Prav gotovo je še posebej za nas animatorje to velika »šolska« preizkušnja. Jezus je rekel: »Kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel!« Poslanstvo animatorja je izgubljanje življenja: ne pojem, pa je prav, da pojem; težko mi je dvigniti roke v zrak in kazati neke otročje gibe, pa je prav, da to delam; zjutraj bi najraje preskočil molitev za animatorje, pa je prav, da grem; v delavnici se mi ne da ukvarjati z otrokom, ki ga prav nič ne zanima, pa je prav, da mu posvetim svoj čas; komu se pa da v tej vročini popoldne tekati od ene do druge zame brezvezne igre, pa je prav, da to počnem: ker je vse to moje poslanstvo, ker vse to darujem otrokom, ki so mi zaupani, ker v tem najdem resnično življenje.

Včasih sem se ustavila in opazovala kakšnega od animatorjev. Poznam ga, vem, da to, kar dela, ni v njegovi naravi, saj tega ne mara, saj se k temu težko pripravi, vendar zdaj to dela. Neverjetno je spoznanje, kako Bog iz naših sebičnih človeških življenj dela stvari, katerih jaz ne bi nikoli pričakovala. In vsakič znova sem vesela, ko vidim, kako nas Bog vzgaja, vodi in razvija v poslanstvu animatorja in kristjana.

Zato, Gospod, hvala za oratorijsko šolo življenja.

Šenčur

Kranjska Gora

HVALA ...

Čeprav je bilo ob koncu oratorija izrečenih veliko zahval, je prav, da je kakšna tudi zapisana.

Največja zahvala gre seveda Bogu. Velikokrat se ne zavedam tega, vendar vem, da brez Njega ne bi bilo ničesar. Hvala, Gospod, ker vodiš naša življenja, nas imaš rad, nam pomagaš. Ne bom pozabila Metodovih besed (op. ur. salez. duhovnik, voditelj rakovniškega oratorija), ki jih je izrekel enkrat med oratorijem: »Če ne bi bilo Boga, si jaz ne bi upal početi vsega tega!«

Hvala vam, otroci, ki ste pravzaprav »vzrok«, zaradi katerega se zbiramo. Hvala za vašo otroško razigranost, navihanost, iskrenost, skozi katero nas tudi vi večkrat vzgajate.

Hvala staršem otrok in vsem drugim, ki nam zaupate in nas podpirate.

Hvala vam, naši starši! Vemo, da smo v tem času večkrat zanemarjali naše družinske dolžnosti in obveznosti. Vendar, hvala vam, ker nam to dopustite in se zavedate, da je to, kar delamo, za nas pomembno in dobro.

Hvala tebi, Metod, naš »don Bosko«! Napisane besede težko izrazijo vso našo hvaležnost tebi. Verjamemo pa, da jo občutiš v naših dobrih in slabših dejanjih, prijaznih in manj prijaznih besedah, v našem veselju in mladostniški vznemelenosti, v naših drobnih neumnostih in želji, da bi jih popravili.

Hvala vam, dragi animatorji! Če pomislim, kako velika je Božja ljubezen, ki nas je pripeljala skupaj in kako revni bi bili, če se naša življenja ne bi srečala v naši župniji. Hvala za vsakega izmed vas, za to, kar ste, kar živite, kar verjamete, v kar upate in po čemer hrepenite, za kar se trudite.

Hvala, ker se imamo radi in smo skupaj srečni!

... Vse besede ne morejo pričarati duha oratorija. Treba ga je doživeti, občutiti, treba se je zanj truditi, se darovati in ob tem neizmerno prejemati. Animatorka

DVORIŠČE

Prosti čas, zabava, igra, kričanje, prešerno veselje - vendar v prijateljstvu, pošteno, brez preklinjanja in kreganja. Čas, ki nas vodi drug k drugemu, nam razvedri duha in okrepi telo, nas zabava in iskreno iz srca nasmeje. Da smo se trudili živeti tudi to, najbolje potrdi spoznanje gospe, ki nas je opazovala, ko smo na igrišču ob vodnih igrah postajali vedno bolj mokri. Rekla je: »Že kar nekaj časa opazujem te otroke in nečesa ne morem razumeti. Toliko jih je, vendar v vsem tem času nisem slišala nobene kletvice in nobenega prepira.«

Pomemben del oratorija so bili tudi večeri, ko smo se animatorji zbirali ob igranju odbojke, taroku, gledanju filmov, pečenju klobas, petju... Včasih je bilo že kar grozno, saj smo doma le nekaj pojedli in se mogoče preoblekli, pa smo bili že nazaj. Vendar teh trenutkov nismo hoteli prevečkrat zamuditi, saj je bil to čas, ki je bil namenjen samo nam.

Zato, hvala Bogu za oratorij, na katerem se iskreno in pošteno veselimo, igramo in zabavamo.

Molitev ob sliki

Dajajte in se vam bo dalo!

Lk 6,38

**Ustavi se ob sliki, premišluj, kaj ti govori!
In potem ob sliki zapiši molitev
ali pesem ali razmišljanje
in jo do 15. decembra pošlji na naslov
Salezijanskega vestnika (glej na str. 3).**

Čeprav ...

Čeprav te ne vidim, te slišim.
Če hočem, odprem uho,
malo utihnem in
pustim, da mi govoriš
in se mi dotakneš srca.
Čeprav te ne vidim, te slišim.

Sandra

Vzemi si čas

BILO JE PRED LETI:

Hej, Bog! Ali me slišiš? Prosim, vzemi si malo časa zame! Zopet Te bom nekaj prosil, pa oprosti, ker Te motim pri kakem bolj pomembnem opravilu. Veš, čez nekaj dni bom šel študirat v Ljubljano. Ja, saj vem, da že veš, ampak vseeno ti te rad prosil, da me v teh letih še posebej spremljaš. Vem, da si povsod z menoj, toda vseeno imam boljši občutek, če Te še enkrat prosim. Pa oprosti, ker prosim zopet le zase.

BILO JE PRED MESECI:

Bog!!! Poslušaj to novico! Diplomiral sem! Saj res, Ti to že veš. Ampak ... hvala, hvala, ker si bil vseskozi ob meni; še posebej takrat, ko sem »ruknil« kak izpit. Vem, da Ti to rečem premalokrat, zato Ti še enkrat rečem: hvala.

BILO JE PRED DNEVI:

O, Bog, kako je to mogoče? Pristal sem na Zavodu za zaposlovanje. Adi Smolar bi prav gotovo zapel: »... to je kraj, kjer se končajo sanje ...«. O, Bog, vzemi si nekaj časa zame, rad bi ...

Primož

Prisluhni

Prisluhni, Nekdo ti govori, prisluhni, le dobro ti želi. To Jezus je, prijatelj tvoj, rad te ima, nikar se ga ne boj.

Anita

»Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva ... Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo. Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh. Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj. Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.« (Jn 3,3.5-8)

Prisluhni!

Prisluhni glasu, tih je, zelo tih ... namenjen je le tebi, slišen je le tebi ... prisluhni ... slišiš ...? Nekdo bi ti rad nekaj povedal ... ne slišiš?

Ne ušesa, srce naj prisluhne, srce naj se odpre, srce naj sprejme glas ... tih glas naj se dotakne srca ... srce naj se vzradosti, kajti to je On, ki ti govori; da, to je Njegov glas, glas, ki te bo vodil ... vodil te bo po pravi poti, po poti, ki te bo pripeljala k njemu, k njemu, ki je naš Oče in Vodnik.

Matjaž

Naučimo se poslušati!

Kakor je morje široko in globoko, taka je brezmejna ljubezen Njega, ki nam je položil v srce glas VESTI, ki nas vedno opominja delati dobro, se varovati čeri razburkanega morja v našem življenju. Šumeča morska školjka – glas srca ve za vrtnice in koliko stranpoti preti na človeka – na našo dušo. Odprimo ušesa, prisluhnimo Njemu, ki nas želi obvarovati hudega in se potopimo v valove Večne ljubezni.

Cilka

Tvoj glas

Naj prisluhnem Tebi, ki si moja Pot. Tvoj glas počij v meni, ki si moj Gospod.

Žejna duša je Besed in srce po tebi joče, ko napije se Bližine, se umiri utripajoče.

Naj prisluhnem v veter, v travo, v zlato klasje sred' polja in zašepetam v daljavo:

»Ljubim svojega Boga!«

Ingrid

MATEVŽ BOLTA

Zakaj prav jaz?!

N naša družina... bom začel kar na začetku. V družini nas je pet. Poleg staršev mi družbo delata starejša sestra Urša in malo manj starejši brat Janko.

Moja zgodba pa se začne dobrih devetnajst let nazaj, ko sem se kot tretji otrok rodil mami Milki in očetu Janezu.

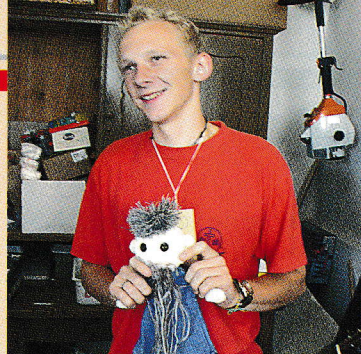
Svoje otroštvo sem v glavnem preživel pri stari mami, skupaj s sestro, bratom in bratrancem. To so bila leta iger, veselja, tekanja in početja vsega možnega. Ti časi so hitro minili in že je šla Urša v šolo, kmalu za njo pa še Janko. Čez nekaj let sem tudi sam stal v avli šole, ko so nas klicali in razvrščali po razredih. Po šoli smo ponavadi šli k stari mami, ki nam je pripravila kosilo. Otroci smo počasi rasli, stara mama pa je slabela. Velikokrat sem moral iti k njej in ji pomagati, največkrat sem kaj pometel ali pa nanosil drva. Takrat sem mnogokrat negodoval, pa zakaj vedno jaz, zakaj ravno jaz. Danes, ko je stara mama že štiri leta pokojna, pa se vprašujem, zakaj nisem šel večkrat k njej, naredil več za njo. Ko smo bili otroci še majhni, nas je vedno pazila, nas previjala, prala naše plenice. In ko smo začeli hoditi v šolo, nam je vedno kuhala kosilo. Toliko je storila za nas otroke, meni pa je bila vsaka reč odveč.

NAŠA SKRITA KMETIJA

Tako smo otroci rasli, čas za igro je hitro minil, še posebno, ker imamo kmetijo in na kme-

tiji se vedno najde kakšno delo. Pa smo pri kmetiji. Ko me kdo obišče, se vedno vprašuje, kje skrivam kmetijo. To se zgodi, če me obiščete v Mengšu. Kmetijo imamo v Dragomlju, tako da se dnevno vozimo tja, da opravimo vsa dela.

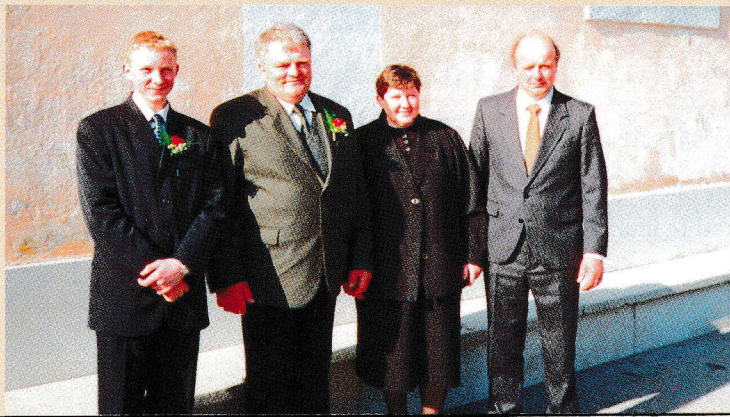
In ravno Dragomelj je imel name izreden vpliv. Tam je žive-la, sedaj že tudi pokojna, očetova teta, ki sem jo imel za svojo drugo mamo, saj me je ravno ona vedno opozarjala, kako se kristjani obnašamo, kako govorimo in predvsem, da tudi molimo. Sama je zelo veliko premolila in za to sem ji tudi hvaležen, saj je molila tudi za nas, za našo družino. V mojem srcu bo teta Kristina ostala svetnica, saj v vsej svoji skromnosti in pobožnosti danes gotovo že uživa nebeško kraljestvo.

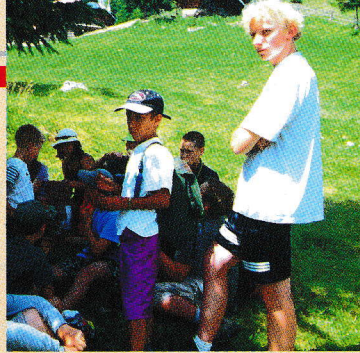
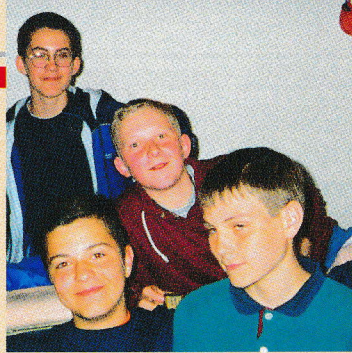

ZAVZET ZA SLUŽENJE CERKVI

V tretjem razredu sem se odločil, da bi postal ministrant. Tisti fantje v belih oblekah so se mi vedno zdeli tako pomembni. Najprej sem povprašal doma, če bi smel začeti, nato pa sem kar nekaj časa zbiral pogum, da sem to vprašal tudi našega župnika Mateja. Danes, po dobrem desetletju ministriranja, sem že skoraj desna roka župnika. Zadoštuje že pogled in ve se, kaj je potrebno storiti.

Pred nekaj leti, ko sem ravno končal osnovno šolo, me je k sodelovanju povabila s. Ancila. Pripravljala je letovanje Marijinih prijateljev in me je povabila zraven, da bi malo pomagal. Ponudile so se mi prijetne počitnice, stran od kmetije, in seveda rade volje sem sprejel ponudbo. Takrat se je v meni prvič prebudil animatorski duh. Na tem letovanju sem spoznal tudi Katarino, ki jo poznate iz prejšnje številke Salezijanskega vestnika. Teden je hitro minil in že smo bili ponovno doma. S. Ancila je morala iti v Bohinjsko Bi-

strico, tu pa jo je zamenjala s Andreja. Srečanja Marijinih prijateljev oziroma Marijanske Vincencijanske mladine (MVM) pa so se nadaljevala skozi vse leto. Na žalost sem bil bolj poredkoma navzoč, saj v srednji šoli med tednom ni bilo veliko časa za kmetijo in je le-ta prišla na svoj račun konec tedna, takrat pa so bila ponavadi srečanja MVM.

MOJ PRVI ORATORIJ – NORO!

Leto je minilo in bližale so se nove počitnice. Takrat pa sem se prvič srečal z oratorijem. Ker sem bil animator pri MVM, sem nekako prišel tudi do oratorija. Prvo leto mi je ostalo v zelo lepem spominu. Z otroki smo neskončno uživali, se podili, s kakšnim se je bilo potrebno tudi pogovoriti na štiri oči, a nič preveč hudega. Moj prvi oratorij – noro! Kratak, a iskren opis.

Leto je bilo ponovno naokoli, začele so se priprave za nov oratorij, ko se je pojavila manjša zadrega. Voditeljica je nam, animatorjem, povedala, da ona ne bi bila več voditeljica in tako je vodenje oratorija za kratek

čas prevzela moja sošolka iz paralelke. Toda animatorji so trdoreh in ona ni imela tistih pravih klešč, da bi ga zdrobila, pa je vse skupaj, še danes ne vem, kako, pristalo na meni. Postavljen sem bil pred nalogo izpeljati oratorij. Gotovo mi ne bi uspelo, če za menoj ne bi stal župnik. Letos, ko smo v Mengšu praznovali deset let oratorija, sem jaz praznoval svoj tretji oratorij, ki pa se je zelo približal mojemu prvemu. Človek se z leti marsikaj nauči in tudi jaz sem se že marsikaj naučil. Zdaj pa se mi zdi, da bi bil počasi čas, da še kdo drug poizkusi oratorijske vajeti, saj nikoli ne vemo, kam nas lahko zapelje naša življenjska pot.

IZKUŠNJA TAIZEJA

V srednji šoli so moj novoletni čas popestrila evropska novoletna srečanja, ki jih organizira skupnost bratov iz Taizéja. Ta srečanja so v Mengšu prava legenda, saj naš župnik, ki bo letos že dvajsetič poromal po Evropi in ponavadi vodi pripravljalo skupino, vedno najde tudi nekaj domačinov, ki se mu pridružijo. Pa tu niso samo novoletna srečanja, tu je tudi obisk skupnosti v Taizéju v Franciji. To mi je bilo gotovo eno boljših izkustev skupnega življenja. Bratje, ki živijo v svoji skromnosti, privabijo mlade dobesedno iz celega sveta. Tu živijo, pa čeprav samo teden ali dva, v taki harmo-

niji, ki si jo človek ob vseh prepirih, ki nas vsak dan obdajajo, res težko predstavlja. Vse skupaj deluje kot velika družina z mnogimi posvojenimi otroki.

RAD SEM DOMA

Po vseh takih ali drugačnih potovanjih po Sloveniji ali Evropi, pa naj zveni še tako klišejsko, vedno rad pridem domov. Vem, da me tu vedno čaka mehka postelja, mami, ki pripravi kaj za pod zob, tu je moja družina, tu je moj dom.

Ne pravim, da živim težko življenje, sploh ne, idealno pa tudi ne. Ko gledam nazaj, sem vesel, da so me starši naučili olike, molitve, predvsem pa dela in ubogljivosti. Ko danes gledam otroke, starši vedno hodijo okoli njih in jih sprašujejo, ali bi to ali ono, ponavadi želijo samo dobro svojemu otroku, toda prevečkrat mu dajejo potuho. Velik problem je razvajanost današnjih otrok. Ne zagovarjam pretepanja otrok, toda če si zasluži po riti dve ali tri, bo to pri majhnem otroku mnogo bolj zaleglo kot pa samo beseda. In tudi bolj si bo zapomnil.

Tudi sam upam, da se bom nekega dne preizkusil v vlogi očeta in bom svoje otroke vzgajal v pravem duhu. Jezus nas uči, da je naša prihodnost kratka in negotova, toda v družbi svoje družine je vedno prijetno in toplo ozračje. Naj bodo naše družine tudi take!

O NEKEM MESTU,
KI SE IMENUJE DON BOSKOVO DEŠKO MESTO

Pustite otroke k meni

Rakovnik, 26. oktobra. Zadnja nedelja v mesecu, ki je ob rednih shodih namenjena posebnim slavljem. To nedeljo so rakovniško svetišče napolnili verniki v želji, da se srečajo z misijonarjem Ernestom Saksidom, ustanoviteljem Don Boskovega deškega mesta v Corumbà v Braziliji, kamor je odšel že leta 1935 kot šestnajstleten fantič. Danes je znan po vsej Braziliji, oblast pa je njegovemu delu dala priznanje s številnimi najvišjimi odlikovanji. O njem in o njegovem delu so napisali že nekaj knjig. Pri nas je izšla tudi ena z naslovom *Pustite otroke k meni*. Značilno Jezusovo zadržanje do otrok je postalo tudi njegovo. Po somaševanju in nagovoru v cerkvi je sledilo srečanje v dvorani, zlasti z botrcami in njihovimi družinami, ki so praktično posejani po vsej Sloveniji.

Spet sem med vami v svoji 68-letni misijonski dejavnosti. Bogu sem hvaležen za to priložnost. Misijonar, ki živi že 42 let med reveži, zlasti med ubogimi otroki, ima gotovo kaj povedati tistim, ki se niso nikdar srečali s pravo revščino posameznikov ali družin. Jezusov evangelij nas uči, da moramo bližnjemu pomagati, mu izkazovati ljubezen. Tega ni izrekel le kot neko vabilo: to je namreč pogoj, da dosežemo zveličanje. Zato nikakor ne zadošča, da uboge pomilujemo in jim izrazimo svoje sožalje. Bog od nas zahteva ljubezen, ki se izraža v krščanski dobroti, torej nekaj, kar zahteva našo žrtev, da smo zares solidarni z ubogimi.

● **Revež mora občutiti, da ga imamo radi, da nas njegovo trpljenje prizadene.** Tudi sama molitev, če ni povezana z dejavnimi, ni zadosten izraz ljubezni. Marija ni pod Jezusovim križem samo nemo stala, ampak je z njim trpela. Z bližnjimi je treba

sotrpeti. V tem ubogi prepoznavajo našo ljubezen. Resnična ljubezen se ne izčrpa v tem, da uboge otroke pobožamo, se jim nasmejnemo, jih obdarujemo (znamenja družbe izobilja), temveč da zanje živimo.

● **Še ne šestnajstleten sem izrazil salezijancem v Gorici željo, da bi šel v misijone.** Ti so me kar takoj poslali v Brazilijo, da bi se pripravil na delo med indijanskimi plemeni. Božji načrt zame pa je bil nekoliko drugačen. Namenil mi je delo med nepopisno revnimi in zapuščenimi otroki in njihovimi družinami. Ker sem vedno hotel biti zvest temu poslanstvu, sta me povsod spremljali Božja previdnost in pomoč.

Svoje delo sem začel v Zavodu sv. Terezije DJ v Corumbà: ustanova, dobro urejena, v kraju, kjer v neposredni bližini ni bilo barakarskih naselij. Počasi sem ob večerih, ko sem končal svoje delo, začel zahajati vse dalje in dalje od zavoda.

● **Tako sem odkril drug svet: svet ubogih v nemogočih gmotnih in socialnih razmerah.** Začutil se nekaj kot jasen namig, da je to polje mojega misijonskega dela. In sem začel sam, tako rekoč iz nič. Kakor don Bosko v Pinaridjevi lopi tako jaz v skromni baraki, ki še stoji kot priča nečesa novega, kar je sčasoma preraslo v *Don Boskovo deško mesto*. Ustanova se je vsako leto širila: osnovne in poklicne šole, raznovrstne delavnice in mnogotere dejavnosti in projekti. V 42-ih letih obstoja Don Boskovega deškega mesta je šlo skozi to ustanovo nekaj deset tisoč mladih in njihovih družin, ki so se izsolali, se postavili na svoje noge in začeli drugačno življenje.

● **Kar je zame še posebej razveseljivo, da so se v ta odrešilni projekt za mlade zapisali tudi mnogi slovenski kristjani.** Nekateri so pomagali že dalj časa priložnostno in neorganizirano. Pomoč je potekala tudi po misijonski animaciji salezijanske inšpektorije v Ljubljani. Zadnje čase pa je stekla organizirana misijonska pomoč prek Misijonskega središča v Ljubljani, in sicer tako imenovano *botrstvo*, neke vrste *časna posvojitev revnih otrok na daljavo*. Tako je dobilo svoje *nove starše* že več kot

tristo sirot v Corumbà, ki lahko nadaljujejo s šolanjem in s pravo na boljše življenje. Tukaj si niti predstavljati ne morete, kaj pomeni to za otroka brez vsega, da občuti radost: nekomu pa nekaj pomenim, nekdo me ima rad, nekdo skrbi zame, nekomu pa le ni vseeno, kaj bo iz mene.

● **To je hkrati vabilo v imenu še množice drugih revežev, ki željno čakajo koga, ki bi postal dobrotnik - rešitelj njihovega življenja.** Trkam na vaša srca, saj ti otroci, ki nimajo ničesar, potrebujejo obleko, hrano, stanovanje, šolo in seveda vzgojo, da se pripravijo za drugačno življenje. Če jih ne iztrgamo iz revščine in okolja, če jih ne vzgojimo za drugačen odnos do življenja in dela, bodo propadli v okolju, ki je sicer tako surovo in nasilno in predvsem za mlade nadvse pogubno.

V našem misijonu že nekaj časa kot laiški misijonarji pomagajo razni prostovoljci, zadnja leta Anton Grm in Alenka Oblak. Kako močno bi potrebovali koga, ki bi bil med drugim tudi živa povezava med posvojenimi otroki in botricami v domovini.

● **Upam in prosim, da bo Don Boskovo mesto delovalo in opravljalo svoje poslanstvo tudi naprej** za dostojno rast in človeško življenje tamkajšnjih revnih ljudi. Danes gledam na svoje delo: od tistih skromnih začetkov, ko sem bil sam in moje delo ni poznal nihče, pa do danes. Srečen sem, ko vidim, da so tudi ti ljudje spoznali, kaj je prava človeška ljubezen in solidarnost, zato mi ploskajo, me objemajo, izražajo svojo hvaležnost. Ker sem že v 85. letu življenja, me večkrat zaskrblje-

ni vprašujejo: *Oče Ernest, kaj bo pa z nami, ko Vas več ne bo? In jaz pravim: Kaj bo z mano že sedaj, če me moji dobrotniki zapustijo!*

● **Vsi živo čutimo, da je Bog z nami, da je On tisti, ki nam navdihuje pravo ljubezen do ljudi.** Življenjska pot se mi počasi izteka, a v krščanskem zadržanju najdem jaz sam tolažbo in mir ter hvaležnost Bogu v upanju, da se bodo vedno našla plemenita srca, ki bodo nadaljevala moje misijonsko delo v Braziliji za lepše in dostojnejše življenje tistih neštetih revežev, ki mi jih je Bog zaupal. Njim sem posvetil svoje življenje, saj sem jih ves čas predano ljubil.

Naj dobri Bog naj blagoslovi vse dobrotnike, vse družine in prijatelje, posebej tise, ki ste posvojili moje sirote, ki zdaj zaradi vaše ljubezni to niso več.

ERNEST SAKSIDA
salezijski misijonar

TURIN

MISIJSKI KRIŽ ZA NOVE MISIJONARJE

Od 27. do 29. septembra se je zbralo 350 mladih, ki so že bili ali še bodo šli kot prostovoljci v misijonske dežele, vsak vsaj po dve leti. Pripovedovali bodo o svojih izkušnjah misijonarskega dela v revnih deželah. Navzoč je bil tudi konzultor Svetovnega združenja salezijanskih sodelavcev, Enrico Sacchi, in seveda vrhovni svetovalec za misijone, Francis Alencherry. V nedeljo, 28. septembra, je vrhovni predstojnik v baziliki Marije Pomočnice podelil misijonske križe novim misijonarjem: 16 salezijancem, 6 hčeram Marije Pomočnice in 26 laikom. Med laiki je tudi družina z dvema majhnima otrokoma.

GUSTI HORVAT, SDB

Spet v Burundiju

Po šestmesečni odsotnosti zaradi zdravljenja v Belgiji in domovini (posledice avtomobilske nesreče) je misijonar Gusti Horvat 20. oktobra odpotoval in se srečno vrnil v svoj misijon v Ngozi - Burundi. Pred odhodom je mladim v rakovniškem gradu, kjer je postavljena razstava o delu slovenskih salezijancev v Afriki, odgovoril na njihova vprašanja. Nekaj jih posredujemo tukaj.

● ŽIVLJENJE

Življenje zelo ljubijo, se ga veselijo, med revnimi na podeželju ni samomorov in drog. Življenje je težko, vendar vedno upajo na boljše. Otrok je veliko in jih imajo radi. Nerazumljivo pa je, kako v medsebojnih bojih drug drugega brez pomisleka ustrelijo.

● BOLEZEN IN SMRT

Bolezni se bojijo, smrt jim vzbuja strah. K zdravniku gredo velikokrat prepozno ali pa ga sploh ni. Še vedno – tudi kristjani – radi obiščejo čarovnika. Umrlega sicer objokujejo, vendar ga pokopljejo še isti dan. To storijo kar sami in se na grobove več ne vračajo.

● PREHRANA, STANDARD

Živijo od tega, kar pridelajo. Kakšno malenkost imajo za prodajo: kavo in čaj. Služb dejansko ni, razen učitelja in katehista. Vsakdanja hrana: fižol, banane, pa tudi granj, koruza, sladki krom-

pir, avokado, manjoka, meso zelo redko. Jedo sedeč na preprogi iz skupne skledе, z rokami. Podeželje pri nas še ne pozna civilizacijskih pridobitev: elektrike, hladilnikov, radia, televizije... Svetijo s petrolejkami.

● ŠOLA

Osnovna šola je sicer obvezna, vendar je polovica otrok ne obiskuje, saj so staršem glavna delovna sila. Mnogi zato pridejo v župnijske šole dvakrat tedensko. Po osnovni šoli jih ima le peščica možnost nadaljevati na srednji šoli. Nekateri imajo srečo in se izučijo kake obrti. Sanje afriških otrok so: kako priti v šolo.

● VERNOST

Skoraj vsi so kristjani, vendar vera še ni globoko zasidrana, saj je Cerkev mlada. Kot animisti nimajo težav s sprejemanjem krščanske vere. V preteklosti so bili čarovniki tisti, ki so obvladovali vse življenje. Da-

nes so prepovedani, vendar si ljudje v stiskah najdejo pot do njih. Sovraštvu med Hutuji in Tutsiji ni versko, ampak plemensko, obračunavanja pa so sila kruta.

● TEŽAVE ZA MISIJONARJE

S strani ljudi jih dejansko ni, ker misijonarje cenijo, saj so vedno na njihovi strani in jim pomagajo. Bogati in vodilni pa jih ne vidijo radi, saj zaradi misijonarjev ne morejo tako despotsko vladati množicam. Vojna ne prizanaša niti misijonarjem: tako je izpostavljeno naše življenje in naše imetje, zlasti nismo varni pred oboroženimi nekontroliranimi skupinami. Tu je tudi jezik, saj na podeželju dejansko francoščine ne razumejo.

● ODNOS NAS V DOMOVINI

Ker ni miru, tudi domačini ne vidijo prave prihodnosti. Živijo iz dneva v dan. Mi jim pomagamo v vseh pogledih, vendar nam za to zmanjkuje sredstev in ljudi. Naš misijon šteje nekaj nad štirideset tisoč vernikov, pa smo samo trije: midva z g. Mlinaričem in domačin sobrat pomočnik. Daleč pre malo za vse potrebe. Tu je veliko prostora za prostovoljce, za laiške misijonarje ali strokovne delavce, ki s svojim življenjem in delom tem ljudem zelo jasno pokažejo, da je vernost v Evropi tudi kaj globljega.

LJUBLJANA

OBISK S. KRISTINE LUŽOVEC

Prvi dan meseca oktobra je po 58 letih obiskala domovino salezijanka iz Argentine, s. Kristina Lužovec. Kot devetletna deklica je po vojni skupaj s svojo družino bežala z rojstne Gorenjske (Zg. Brnik), da si reši golo življenje. Po nekajletnem bivanju v avstrijskih taboriščih je družina dobila zatočišče v Argentini, kjer je spoznala redovno ustanovo hče-

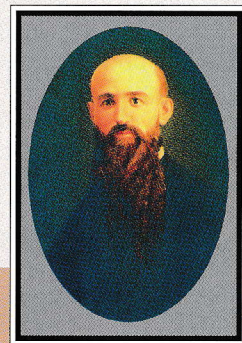
ra Marije Pomočnice. Don Boskov duh je mlado Kristino nagovoril in odločila se je posvetiti vse svoje življenje Bogu za mlade kot redovnica salezijanka. V štirinajstih dneh bivanja v svoji ljubljenski Sloveniji je obiskala svoje sorodnike, znance, nekaj sestriških skupnosti in si ogledala nekaj kotičkov Slovenije, npr. Brezje, Kurešček, cerkev z Rupnikovim

mozaikom v Grosupljem, kraje, ki spominjajo na Božjega služabnika Lojzeta Grozdeta ... Kolikokrat je ponovila: *Vi ne veste, kako sem srečna!* Ob vrnitvi v svojo drugo domovino je s seboj odnesla krstni list, ki ga je dobila v domači župniji, Cerklje na Gorenjskem, kot dragocen dokument svoje pripadnosti Cerkvi v Sloveniji. Svoja doživetja domovine je s. Kristina odnesla sorodnikom v Argentino, med katerimi sta še sestra salezijanka in brat, salezijanski duhovnik. s. IN

TOMIŠELJ

MISIJONAR – ZLATOMAŠNIK

V nedeljo, 21. septembra, je bil med nami v župniji Tomišelj naš nekdanji župnik (1974–79), g. Nace Kustec, da bi skupaj obhajali njegov zlatomašni jubilej. Bil je tudi misijonar v Indiji, zdaj pa že več desetletij pridno deluje po raznih salezijanskih župnijah v Sloveniji. Verni ljudje v vaseh pod Krimom se g. Naceta spominjamo različno: po čudovitih pridigah, polnih zgledov, zavzetem pastoralnem delu, po velikem delu na materialnem področju, pa tudi pookusnih dobrotah, ki jih je znal pripraviti, ter po »šnofanju tobaka« ... Zanj še danes velja misel, ki jo je izrekel ob slovesu iz župnije Tomišelj l. 1979: »Z nasmehom sem prišel, z nasmehom odhajam. Ostanimo si prijatelji!« *povzeto po zapisu Uroša P.*

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je ste od 1. septembra do 30. oktobra 2003 darovali: Beričič P., Brezavšček R., Čemažar N., Dolinšek A., Fučka A., Gruden C., Hribernik P., Jeglič M., Klemenčič F., Kranjčan H., Luštrek M., Macerl I., Meglen I., Meglen J., Mrzel S., Nartnik C., Pajsar N., Perčič V., Podlipnik J., Poje J., Poredoš B., Puntar F., Rutar K., Strniša A., Škerlavaj B., Štuhec F., Urbanija L., Vamberger M., Vidmar M., Vukan M., Vukšinič J., Zorčec A., Žele V. in drugi neimenovani dobrotniki. Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS" **Vsem iskren »Bog plačaj!«**

Naš skupni dom

Bliža se 23. november, ob letnica prihoda salezijancev na Rakovnik, ko bo predstojnik slovenskih salezijancev blagoslovil začetek obnovitvenih del v nekdanji šolski stavbi (Angori – glej sliko). Naš predstojnik pravi, da je v začetku novega stoletja salezijanske navzočnosti na Slovenskem obnova Rakovnika pravi **projekt stoletja**. Kot pred sto leti se zavedamo, da zavoda ob cerkvi ne obnavljamo le za nekaj let, za generacijo ali dve, da tega ne delamo zase, ampak da se lotevamo obnove stavb, ki bodo služile generacijam, ki bodo zagotavljale salezijanskemu delu v prid mladih primerno okolje za stoletje in več ... Zato upamo prositi tudi vas za pomoč, ker kot don Bosko ne prosimo zase, prosimo za dobrobit tolikih mladih in njihovih družin, ker bi radi v prenovljenih prostorih naredili čimveč dobrega v korist mladih po don Boskovem vzoru.

Rakovniški možje so opravili že ogromno delo s pospravljanjem in odstranjevanjem vseh dotrajanih instalacij. Načrti so narejeni, čakamo na soglasja. V nekaj dneh bo vložena dokumentacija za gradbeno dovoljenje.

UPAMO PROSITI ... KOT DON BOSKO

Seveda – delo zbiranja denarnih sredstev za plačevanje računov pa še zdaleč ni končano.

V prem letu izhajanja Salezijanskega vestnika v slovenskem jeziku, ko se je začela gradnja cerkve Marije Pomočnice in zavoda ob njej, je bilo l. 1904 zapisano:

»Marsikdo je že vprašal: Kako si upate začeti tako veličansko delo? Kako boste mogli zidati svetišče, ki bo stalo toliko tisočakov? Dobre osebe so vam že dale svoj dar in ne bodo mogle več veliko pomagati ... Tavprašanja so velikega pomena in bi nas strašila, ako bi zaupali samo v ljudi. Toda mi zaupamo v Marijino pomoč. Ona lahko navdihne druge dobrotnike, da nam prihitte pomagat. Kakor drugodi, tako bo tudi tu Marija Devica vzbudila dobra srca, katerih do sedaj niti

ne poznamo ... naj Marija blagoslovja delo zavzetih sotrudnic in naj v obilni meri poplača njih trud.« (Don Bosko, 1/3, sept. 1904).

IN KAKO POMAGATI?

Še vedno lahko odstopite **certifikat ali delnice**. S pravnoveljavno **oporoko** lahko zapustite svoje nepremičnine ali premičnine (oporoka: lastnoročno pisana ali overjena pri notarju). Za daljše obdobje lahko **»posodite«** določeno vsoto denarja (kot bi jo shranili v banki). Lahko pa **nakazete denarna sredstva** na naš transakcijski račun (glejte na drugi strani pod »Sklad Rakovnik«).

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in enkrat tedensko obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov in članov Mašne zveze.

Janez POTOČNIK, ravnatelj salezijanskega zavoda Rakovnik

Stane Kregar, Lj. Rakovnik

BOŽIČ – JE PRAZNIK ŽIVLJENJA, JE PRAZNIK LJUBEZNI. V svoji VELIKI LJUBEZNI JE OČE NA SVET POSLAL SVOJEGA SINA, NJEGA, KI JE POT, RESNICA IN ŽIVLJENJE.

MARIJA – JE MATI ŽIVLJENJA: KER JE LJUBILA BOGA NAD VSE IN ZATO ZASLUŽILA, DA POSTANE MATI NJEGA, KI JE ŽIVLJENJE SAMO.

NAJ PRAZNIK ŽIVLJENJA IN LJUBEZNI SPodbuja vsakega izmed nas, da bi se kot Marija odprli Božji LJUBEZNI IN JO VELIKODUŠNO RAZDAJALI V SVET, KI JO TAKO POTREBUJE.

ISKRENO SE VAM ZAHVALJUJEMO ZA VSE OBLIKE VAŠE POMOČI: ZA VSE MOLITVE IN DAROVANO TRPLJENJE, ZA RAZNAŠANJE SALEZIJANSKEGA VESTNIKA IN ZA DENARNE DAROVE ZA RAZNE NAMENE.

Blagoslovljene božične praznike in obilo Božjega blagoslova v novem letu 2004 Vam želimo uredništvo Vestnika in vsi salezijanci z Rakovnika

SKLAD RAKOVNIK

Za **obnovo Rakovnika** ste od 1. septembra do 30. oktobra darovali:

Amброžič M., Avsec A., Bartol A., Belaj Z., Bezek I., Bogatec M., Brezavšček R., Butalin A. 2x, Cankar T., Čemažar N., Dežman F., Dolinšek A., Erlah A., Galetti M., Gorše M. in M., Grčar T. 2x, Grdadolnik I., Gruden C., Heghtun R., Hribar V., Hribernik P., Ivkovič L., Jakopič M. in B., Jakša J., Jakše J., Javoršek B., Jeglič M., Jurak M., Jurca M. 2x, Juvan C., Karlovškovi, Klemenčič F., Knap A., Knez J., Kolar M., Kordan A., Koščak I., Kotar M., Kovačič J., Krajnc J., Krajnik M., Kranjčan H., Levstek M., Likar A., Luštrek M., Macer I., Marinič J., Marovt S., Meglen J., Mihelčič M., Mirt A. in J., Močan F., Modrijančič I., Mohar A., Moškon M., Mrzel S., Murko E., Nartnik C., Nered, Nose J., Novak A., Novak T., Oblak M., Onušič I. in M., Osredkar M., Otrin I., Oven M., Pečkaj K. in M. 2x, Pečlin A., Peternel F., Petkovšek J., Petrič A., Podbregar T., Poljšak M., Potočnik F., Presečnik M., Prosen M., Prošek A., Pucko I., Puntar D., Resnik P., Retuznik N., Sadar M., salezijanci Kodeljevo, sestre Franciškanke BS, sestre sv. Križa, Solar J., Stržinar V., Šimenc-ovi, Škerlavaj B., Škrabl P., Šollinc V., Špan A., Štalec A. in J., Štrukelj M., Štuhec F., Šturm L., Tekavec M., Tujdina J., Uran A., Urbanija L. 2x, Urbanija S., Uršič A., Velkavrh J., Vidmar M., Vozelj A. in V., Vukan M., Vukšinič J. in S. 2x, Zaman I., Zorčec A., Zorko T., Zornik Z., Zupančič M. 2x, Živec M. Več N. N. namesto cvetja na grob ob smrti salez. duhovnika Francea Škrabla in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala.

Bož povrnil

Svoje prispevke lahko izročite osebno, po poštni nakaznici ali nakažete na transakcijski račun.

Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila ali pa prosite poštne in bančne uslužbenke, da pri sebi res vpišejo namen plačila.

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na
RAKOVNIKU Zvezek 1942-1971

JANUAR 1952 – NOVEMBER 1952

- 25. januar.** Iz Karlovške 22 se seli na Rakovnik Dom gospodarskih učenk v poslopje za cerkvijo, kjer je bila prej milica.
- 14. februar.** Že drugi dan neprestano sneži tako hudo, da je že 1,7 m snega. Ves promet je ustavljen.
- 16. februar.** Padlo je toliko snega, da je nevarnost plazov s streh in nevarnost, da se porušijo hiše.
- 17. februar.** Prišla sta dva miličnika, da moramo takoj zapreti cerkev in mora ostati zaprta, dokler ne spravimo snega s strehe ... Popoldne smo se vsi spravili na streho in odmetavali sneg.
- 5. marec.** Ravnatelj zavoda je dobil odločbo od notranjega odseka, da je kaznovan z denarno kaznijo 5.000 ali 25 dni zapora, ker je dopustil, da se je v cerkvi na Rakovniku dne 17. 2. 1952 vršila maša – baje kljub prepovedi komandirja LM.
- 23. avgust.** Dobili smo odmero davkov za leto 1951 v znesku 257.000 din. Naredili smo pritožbo.
- 25. avgust.** Šentjakobska II. gimnazija se seli na Rakovnik, kjer se hitro urejuje, ker bodo 1. septembra že popravni izpiti tukaj.
- 10. september.** Dobili smo odločbo, da nam odvzamejo prostore pod cerkvijo (katakombe), in sicer so dodeljeni ti prostori MLO Upravi za notranje zadeve.
- 11. oktober.** Dobili smo položnico, da moramo do 15. tega meseca nakazati MLO (Mestni ljudski odbor) 426.000 din na račun davkov. Popoldne je začelo hudo snežiti, vsa narava je že odeta z belo preprogo.
- 15. oktober.** Opoldan so prišli organi UDB in naredili preiskavo v pisarni in kapelici. Odnegli so 71 knjižic »Ura češčenja« iz razlogov čl. 151 do 154 ZKE.
- 16. oktober.** Popoldne sta bila klicana na UDV ravnatelj in zakristan Franc Sušnik zaradi molitvenikov »Ure češčenja«.
- 31. oktober.** Zaradi izterjatve davčnih zaostankov je bil izvršen rubež naslednjih predmetov: 1 krava mlekarica, 1 telica, 1 kobilica, 6 prašičev, 1 pisalni stroj in 1 ročna slamoreznica. Če do sobote 8. 11. ne bo celotni davčni dolg poravnán, bodo odvzeti predmeti prodani ...
- 2. november.** Prodali smo šivalni stroj za 40.000 din, da bomo lahko dali nekaj na račun za davke in tako preprečili rubež.
- 11. november.** Dobili smo odločbo na našo pritožbo glede davkov. Nič ni znižano. Zahtevajo takojšnje plačilo.
- 14. november.** Prodali smo telico rudniškemu župniku za 36.000 din. Čez pol ure, ko so telico odgnali, so že prišli z davkarije po denar.
- 18. november.** Izveden je rubež. Odpeljali so nam 4 prašiče, kobilica in kravo ter odnesli pisalni stroj. Dve svinji so pustili, čeprav sta zarubljeni, ker ima ena 10 mladičev, druga pa je breja.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze

in molivci za duhovne poklice

Bedene Jože, Sentrupert na Dol, Beg Elza, Celje

Camplin Terezija, Lendava, poverjenica Salez. vestnika

Černič Anton, Lj. Rudnik

Ferenčak Franci, Brežice,

poverjenik Salez. vestnika

Kočevar Neža, Gavce

Krapec Andrej, Ižakovci

Lenarčič Izabela, Šempeter pri Gorici

Lesjak Tilka, Ravne na Kor.

Lotrič Tilka, Ljubljana

Maleš Anica, Tunjice pri Kamniku

Pasičnjek Ema, Petrovci, Boreča

Petrič Marija, Vrhnika

Pezdirč Mile, ZDA

Pirnat Martin, Maribor

Pristovnik Amalija, Vojnik,

poverjenica Salez. vestnika

Prosenc Marija, Izlake

Rojc Marija, Šempeter pri Gorici

Saksida Cirila, Gorica, Italija

Sodja Jože, Koprivnik

Škrabl France, salez. duhovnik

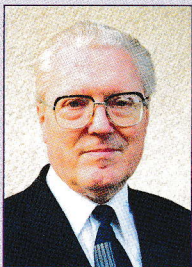
Vučko Verona, Črensovci

Dr. FRANCÉ ŠKRABL

salezijanec duhovnik

* 8. 6. 1940 + 4. 9. 2003

10. septembra smo na pokopališču Ljubljana Rudnik k večnemu počitku pospremili duhovnika salezijanca, dr. Franceta Škrabla, docenta na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani. Pogrebno svečanost je vodil msgr. Alojz Uran, v navzočnosti skoraj stotih sobratov duhovnikov, med katerimi sobilitudi: predstojnik salezijancev, g. Lojze Dobravec, ter dekan Teološke fakultete, dr. Alojzij Slavko Snoj, skupaj z mnogimi profesorji s teoloških fakultet v Ljubljani in v Mariboru.

Rajni duhovnik, dr. France Škrabl, se je rodil 8. 6. 1940 v kraju Žiče. Očetu Francu in mami Pavli, rojeni Olup, so se rodili trije otroci: France, Pavla in Janko. Za Francetovo življenjsko pot je bilo odločilno srečanje s salezijanskim duhovnikom Martinom Jurčekom iz bližnje vojniške župnije. Leto ga je seznanil z don Boskom in ga povabil, naj nadaljuje šolanje na salezijanski šoli. Tako je France leta 1955 odšel v srednjo šolo najprej na Reko, nato pa v Zadar. Leto noviciata je preživel na Reki in 16. 8. 1957 naredil prve zaobljube v salezijanski družbi.

Po uspešno opravljeni maturi in vojaški dolžnosti je jeseni l. 1962 začel študij bogoslovja - prva štiri leta je študiral v Ljubljani, zadnji dve pa v avstrijskem Gradcu, kjer je poleg študija opravljal delo vzgojitelja v tamkajšnjem salezijanskem dijaškem domu.

V duhovnika je bil posvečen 29. 6. 1968 v opatijski cerkvi v Celju. Po novi maši je kot kaplan deloval v župnijah Ljubljana Moste, Cerknica in Rakovnik, kjer je opravljal tudi službo ekonoma v salezijanski skupnosti. Z veliko iznajdljivostjo in zavzetostjo je nekdanje gospodarsko splotje spremenil v primerno bivališče za bogoslovce in druge sobrate skupnosti.

Z namenom, da bi razširil in poglabil svoje znanje, so ga predstojniki poslali na podiplomski študij v Rim. Odločil se je za študij pedagogike na Fakulteti za pedagoške vede Salezijanske papeške univerze v Rimu in jo po nekaj letih uspešno zaključil kot doktor znanosti.

Leta 1981 je postal župnik župnije svete Terezije na Kodeljevem (1981–1985) ter hkrati voditelj Katehetskega centra in urednik zbirke rakovniških Knjižic. Nato je bil prvi predstojnik v novoustanovljeni skupnosti Dobrega Pastirja v Rudniku v Ljubljani, ki je postala hkrati sedež Katehetskega centra. V Rudniku je preživel vsa nadaljnja leta svojega življenja, zaznamovana z vsestranskim zavzetim delom. Leta 1983 je postal predavatelj pedagogike in andragogike na Teološki fakulteti v Ljubljani, občasno pa je predaval tudi na njeni enoti v Mariboru. Kot voditelj Katehetskega centra je bil dolga leta urednik mnogih zbirk, s čimer je pomembno prispeval k bogati-

tvi in širjenju študijske literature s področja katehetike in pedagoških ved v slovenskem prostoru. Kot urednik zbirke rakovniških Knjižic si je prizadeval, da bi različne verske in vzgojne vsebine približal čim širšemu krogu bralcev. Dolga leta je kot zavzet častilec Marije Pomočnice skrbel za pripravo Marijanskega koledarja. Vrsto let je tudi skrbno pripravljal in vodil študijska potovanja slovenskih duhovnikov in katehetov po Evropi. Tako jim je širil obzorja in utiral pot do novih spoznanj. Dolga leta je bil član in nekaj let tudi vodja Medškofijskega katehetskega sveta Slovenije. Bil je tudi član različnih evropskih in mednarodnih katehetskih združenj in v njih dejavno sodeloval.

Čprav je bilo njegovo delo predvsem študijskega značaja, je ves čas rad pomagal tudi pri delu po raznih župnijah (Bučka pri Škocjanu, Dobrna, Grahovo pri Cerknici).

V času težke bolezni (kostni rak), ki se je začel oglašati pred dobrim letom, je v sebi gojil močno voljo do življenja in dela, a bolezen ni ponehala. Vse svoje trpljenje je daroval za Cerkev, zlasti za nove duhovne poklice. Izčrpan od dolgotrajne bolezni in utrujen od hudega trpljenja je v četrtek, 4. septembra, sklenil svoje zemeljsko življenje. V trenutkih njegovega odhoda v večnost so bili v molitvi ob njem njegov brat Janko, sestra Pavla in sobrata Tone Košir in Franc Drobnič, ki mu je podelil zakramente za umirajoče. Njegova 84-letna mati pa ga je z molitvijo spremljala na njegovem rodnem domu.

V orisu pokojnikove življenjske poti je njegov predstojnik med drugim izpostavil nekaj njegovih temeljnih drž. Pokojni France je bil človek neurtudnega dela, saj je bil prepričan, da s svojim delom prispeva svoj delež za srečo in odrešenje ljudi, zlasti mladine. Druga njegova lastnost je bila velika ljubezen do Cerkev, tako vesoljne kot krajevne. Kot predavatelj na Teološki fakulteti si je prizadeval, da bi nove duhovnike, katehete in druge pastoralne delavce kar najbolje pripravil za delo v Cerkvi na Slovenskem. Z izdajo mnogih knjig je želel pomagati katehetom pri poučevanju in staršem pri vzgoji, vsem pa pri rasti v veri in v poglobitvi duhovnega živ-

ljenja. In še ena lastnost je bila izpostavljena ob uri slovesa. Pokojni France je bil človek neomajne zvestobe Bogu in človeku. Zvestobo redovništvu in duhovništvu je cenil kot najvišjo vrednoto. Življenje je sprejemal kot dar, ki ga mora deliti z drugimi, in kot nalogo, ki jo mora zvesto izpolniti. V zvestobi in vedno večji predanosti Bogu je zorel zlasti v zadnjem obdobju trpljenja in velikih preizkušenj, v katerih ga je Bog dokončno prečistil in pripravil, da je lahko kot *dobri in zvesti služabnik* stopil v *veselje svoje-ga Gospoda*.

ld

MARIJA PODJED

Sredi meseca avgusta je odšla v večnost po zaslužno plačilo Marija Podjed, po domače Klemenova Micika iz Cerkelj na Gorenjskem. Živela je sama v svoji hišici. Vse življenje je bila zelo delavna. Vsako delo je z veseljem opravljala in vedno izvrševala izrek: *Moli in delaj!* Svoje moči je razdala za blagor bližnjih.

Če je le mogla, je ljudem pomagala na polju ali v kuhinji. Kdor jo je prosil za pomoč, mu je z veseljem pomagala. Vsak dan je bila pri sv. maši. Dokler je mogla, je hodila z veseljem prepevat na kor. Tudi potem, ko je bila od starosti v postelji, je rada prepevala. Umrla je v 94. letu starosti. Več časa je s svojo skromno pokojnino podpirala enega kandidata za duhovni poklic v Želimlju. Prejemala je Salezijanski vestnik in rada darovala za sv. maše. Vse, kar je imela, je velikodušno razdala. Tudi svoj domek je velikodušno darovala za blagor in potrebe naše župnije. Zato smo ji vsi hvaležni. Več let je rada prihajala na srečanje v molitveno skupino. Bog ji je naklonil dolgo življenje in ko je bila že priklenjena na posteljo, ji je vsako nedeljo župnik prinašal sveto obhajilo. Ob slovesu so ji zapeli domači pevci, ob grobu pa ssem *V nebesih sem doma*.

Majda K.

ROMANJE V VERŽEJ

Skupina molivcev Salezijanskega molitvenega združenja za duhovne poklice iz župnije Bočna, ki je bila ustanovljena v času misijona l. 2002, se je lepega oktobrskega dne podala na romanje v Veržej. Da bi si ogledali tudi lepote naše domovine, smo se peljali po regionalni cesti od Slovenskih Konjic, Poljčan, Štatenberga, Ptujске gore, Ptuja, Ormoža, Ljutomera v Veržej. Vračali pa smo se na relaciji Radenci, Gornja Radgona, Lenart, Maribor, Celje, Bočna.

Cilj romanja je bil ogled Salezijanskega zavoda Marijanišče, kjer nas je sprejel misijonar in

voditelj molivcev g. Ivan Turk. Seznanil nas je s pomenom in zgodovino zavoda ter z delovanjem salezijancev. Za nas je daroval tudi sv. mašo v obnovljeni kapeli. Ogledali smo si zavod s kapelo Marije Pomočnice kristjanov. Po prijetnem srečanju in druženju smo se odpeljali še na ogled Babičevega mlina na Muri. V Radencih smo si s pomočjo tamkajšnjega župnika ogledali cerkev sv. Cirila in Metoda. Pot smo nadaljevali v Maribor, kjer smo šli v stolno cerkev in obiskali grob bl. škofa Antona Martina Slomška. Romanje smo zaključili v prijetnem razpoloženju z željo, da bi ga še kdaj ponovili.

Marija Robnik

GORJE

ZAHVALNI DAN: "GLEJ, TVOJA MATI!"

Otroci, animatorji, starši, sodelavci, sestre HMP, župan občine Bled in vsi, ki smo se v soboto 18. oktobra v Gorjah pri Bledu udeležili *Zahvalnega dne 2003*, smo v srcih posneli in ohranili veliko lepih *fotografij*. Med drugim so v našem spominskem albumu: gostoljubni animatorji, program v telovadnici OŠ Gorje, delavnice, srečolov, sv. maša, ki jo je daroval domači župnik g. Kolja. Pa še prelep sončei pogled na Gorje z okolico! Jesen ni samo čas, ko se zahvaljujemo za poljske pridelke. Je tudi čas, ko se živahni poletni utrip umirja in se družina ponovno lahko zbere. To smo čutili tudi vsi *zahvalničarji*: skupaj smo, ker smo družina, ki jo povezuje Marija, Pomočnica. Ker tudi za vsakega od nas velja, kar je bilo lepo izrisano in oblikovano na panoju z geslom zahvalnega dne: *Glej, tvoja mati!*

s. M. Š.

ZA ANIMATORJE

MLADINSKI CEH (kraj bo še določen)

15.–16. november (tema: mladostnik);

10.–11. januar (tema: skupina) in

28.–29. februar (tema: homo ludens);

Mladinska akademija pripravlja **tri usposabljanja**

animatorjev za pridobitev naslova »animator skupine«.

Informacije in prijave: Matej Cepin

ZA MLADE

BLED 30.12.–1. januar: duhovne vaje in silvestrovanje
za srednješolce in študente.

Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl

SV. PRIMOŽ NA POHORJU 30.12.–1. januar:
silvestrovanje za mlade.

Informacije in prijave: s. Brigita Zelič, s. Mojca Pipan

ŽELIMLJE 12.–14. december: duhovne vaje za srednješolce.

Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA OSNOVNOŠOLCE

BLED 19.–21. december: priprava na božič
za dekleta 5.–8. razreda.

BLED 9.–11. januar: duhovne vaje za dekleta 6.–8. razreda.
Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl

ŽELIMLJE 5.–7. december: duhovne vaje
za fante in dekleta 7.–9. razreda.

Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA MINISTRANTE

ŽELIMLJE 28.–30. november, duhovne vaje za ministrante

Informacije in prijave: Peter Pučnik

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Matej CEPIN, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana; tel. 01/427.7140
gsm 031.313.031, e-mail: matej.cepina@skavt.net
- s. Irena JAKLIČ, Partizanska 6, 4260 Bled; tel. 04/574.1075,
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123,
gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- s. Brigita ZELIČ, Vorančeva 19, 2360 Radlje ob Dravi, tel. 02/887.1495

RAKOVNIK

23. november, nedelja, ob 15.00

OBLETNICA PRIHODA SALEZIJANCEV V SLOVENIJO in ZDRUŽENI MLADINSKI PEVSKI ZBORI

Sveto mašo ob 15.00 bo vodil predstojnik slovenskih salezijancev, **g. Lojze Dobravec**, ki bo tudi **blagoslovil začetek obnovenih del** v nekdanji šolski stavbi oz. Angori. Pridigo bo imel odgovorni za salezijanske sotrudnike na svetovni ravni, **g. Stjepan Bolkovac** iz Hrvaške. Vabljeni prijatelji salezijanske družine, častilci Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska ter prijatelji lepega petja.

ROMANJE V DON BOSKOVE KRAJE ZA MLADE

bo od 23. – 27. aprila 2004.

Za animatorje oratorija, pa tudi za druge mlade, ki so dejavni v mladinski pastoralni. Podrobnejši spored bo objavljen v naslednjih številkah Vestnika. Prijavite se čimprej, najkasneje pa **do konca marca '04**. Cena petdnevnega romanja je **25.000,-SIT**. *Vabljeni!*

Prijave sprejema:

Janez Potočnik, Rakovniška 6,
1000 Ljubljana.

Tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711 ali
e-mail: janez.potocnik@salve.si

Smrt po cestah naselja Dora

Strašna novica je prišla v Turin julija. Kolera je napadla Ligurijo in pobrala tri tisoč ljudi v Genovi. Prvi primeri v Turinu so se pojavili 30. in 31. julija. Središče kužne bolezni je bilo naselje Dora, malo stran od don Boskovega Valdoka. V enem mesecu je umrlo 500 ljudi.

Na praznik Marije Snežne 5. avgusta je don Bosko govoril fantom. Začel je z obljubo: »Če boste vsi v milosti Božji in ne boste storili nobenega smrtnega greha, vam zagotavljam, da se ne bo nobenega prijela kolera.«

Potem jih je povabil: »Potrebni so bolničarji in asistenti, ki bi skrbeli za okužene. Če kateri čuti, da bi lahko šel z menoj v bolnišnice in zasebna stanovanja, bomo skupaj naredili dobro in Bogu všečno delo.«

Še isti večer jih je bilo na seznamu štirinajst ... pozneje še več. Fantje so bili razdeljeni v tri skupine: največji so bili na delu v bolnišnicah in po hišah. Druga skupina je krožila po cestah in odkrivala nove bolnike, tretja, skupina najmlajših, je ostala v oratoriju, pripravljena na pomoč.

VELIKANI Z ŽALOSTNIM OBRAZOM

Nekega večera proti koncu avgusta se je Janez Cagliero, bil je star 16 let, ko se je vrnil iz bolnišnice, počutil slabo. Morda je v zadušljivi vročini tistih dni jedel pokvarjeno sadje. Zdravnik, ki ga je don Bosko takoj poklical, je izrekel hudo diagnozo: »Tifus je.«

Vročina ga je mučila ves september. Zadnje dni meseca, bila

ga je le še kost in koža, se je čutil na koncu svojih moči. Dva zdravnika, ki sta bila poklicana na posvet, sta izjavila, da je njegovo stanje brezupno. Svetovali so, naj se mu podelijo poslednji zakramenti.

Don Bosko se je močno vznemiril. Tega fanta je imel nad vse rad. Ni imel poguma, da bi mu sporočil žalostno novico. Prosil je Jožefa Buzzettija, naj to stori on, vendar obzirno. Medtem je šel v cerkev po popotnico.

Jožef Buzzetti je komaj povedal Janezu, ko je vstopil don Bosko z Najsvetejšim. Ni šel naprej: za nekaj trenutkov se je ustavil in gledal v prazno, kakor da bi videl nekaj, česar drugi niso mogli videti. Potem se je približal bolnikovi postelji. Nekaj ga je globoko spremenilo. Žalost, vznemirjenost, ki sta se mu malo poprej brala na obrazu, sta izginili. Bil je vesel in se je nasmehnil.

Janez je zamrmral: »Ali bo to moja zadnja spoved? Moram res umreti?«

Don Bosko je s trdnim glasom dejal: »Ni še prišel čas, da

bi šel v nebesa. Veliko boš še moral narediti: ozdravel boš, prejel boš duhovniško obleko ... postal boš duhovnik ... in potlej ... potlej boš z brevirjem pod pazduho moral veliko potovati ... in brevir boš dal v roke še mnogim ljudem ... šel boš zelo daleč, zelo daleč.«

Ko je don Bosko to povedal, je odnesel popotnico nazaj v cerkev. Nekaj dni pozneje je vročina nenadoma popustila, Janez pa je odšel v Castelnuovo na dolgo okrevanje.

Nekaj časa sta se Buzzetti in Cagliero spraševala, kaj neki je videl don Bosko, ko je vstopil v sobo.

Odgovor je dal don Bosko sam pozneje: »Stopil sem na prag, ko sem nenadoma zagledal veliko svetlobo. Čisto bel golob, ki je imel oljčno vejico, se je spuščal nad bolnikovo posteljo. Ustavil se je samo nekaj centimetrov od bledega obraza Cagliera in mu spustil vejico na čelo. Takoj se mi je zazdelo, da so se stene sobe odprle in se raztegnile v neizmerna daljna in skrivnostna obzorja. Okrog postelje se je pokazal množica čudnih, robotih postav. Imeli so videz divjakov velikanske postave. Nekateri so imeli temno kožo, tetovirano z rdečimi znaki. Ti velikani ponosnega, a žalostnega obraza, so se sklonili nad bolnikom in so drgetajoč šepetali: Če bo ta umrl, kdo nam bo prišel pomagat?«

Videnje je trajalo nekaj trenutkov, sam pa sem začutil globoko prepričanje, da bo Cagliero ozdravel.«

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str. 166s

Miklavžev koš

Jože Brojan in Erna Pucihar **SNEŽINKE PLEŠEJO**

Ilustrirane pesmi o mamiči, medvedku, bistrem potočku, soncu, liščku, lačnem ščinkavcu, polžku, jajčku za Špelo in še mnogo drugih stvari za najmlajše.

SVETNIKI – VARUHI, ZAVETNIKI, VZORI

Napete zgodbe in živobarvne ilustracije o svetnikih in zavetnikih, ki so ustvarjali današnjo Evropo in krščansko kulturo. Spomin nanje je večer.

Ime, ki ga imam, je nadaljevanje svetnikovega življenja. Njegov zgled me izziva, da mu hočem biti podoben vsaj v eni kreposti.

JEZA

Jeza je boleče, močno in zapleteno čustvo. Kdor pa zna krotiti svojo jezo, se veliko nauči o samem sebi. V Terapiji od A do Ž boš našel praktična navodila, kako ti lahko jeza pomaga pri oblikovanju lepote tvoje duše.

POGUM

Pogumni ljudje vedo, da je vsakdanje življenje polno preizkušenj, kjer zmagujejo samo pogumni. Ni treba biti velik heroj, kajti pogumni ljudje so veliki v drobnih vsakdanjih odgovornostih.

V Terapiji od A do Ž boš spoznal, da so srečni samo tisti, ki sanjajo svoje sanje in so pripravljeni za njihovo uresničitev plačati določeno ceno.

Karmen Špelič in Karmen Jenič **DOMINIK SAVIO**

Pobarvanka - življenjepis fanta, ki je v salezijanskem oratoriju sprejel in uresničil nasvet sv. Janeza Boska:

»Dominik, če hočeš postati svet, bodi vesel!«

JEZUS LJUBI VSE OTROKE

Pobarvanka, ki najmlajšim razkriva njihov vsakdanjik.

BOG JE DOBER 1

Svetopisemska pobarvanka, ki najmlajše vodi od stvarjenja do nastanka Izvoljenega ljudstva.

ČRNA SUKNJA

Strip o škofu Frideriku Baragu, misijonarju med kanadskimi indijanci.

info@salve.si

www.salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta: • vsak delovni dan 8.00 - 16.00
• ob sobotah 8.30 - 12.30
• ob romarskih shodih 13.00 - 17.30

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana